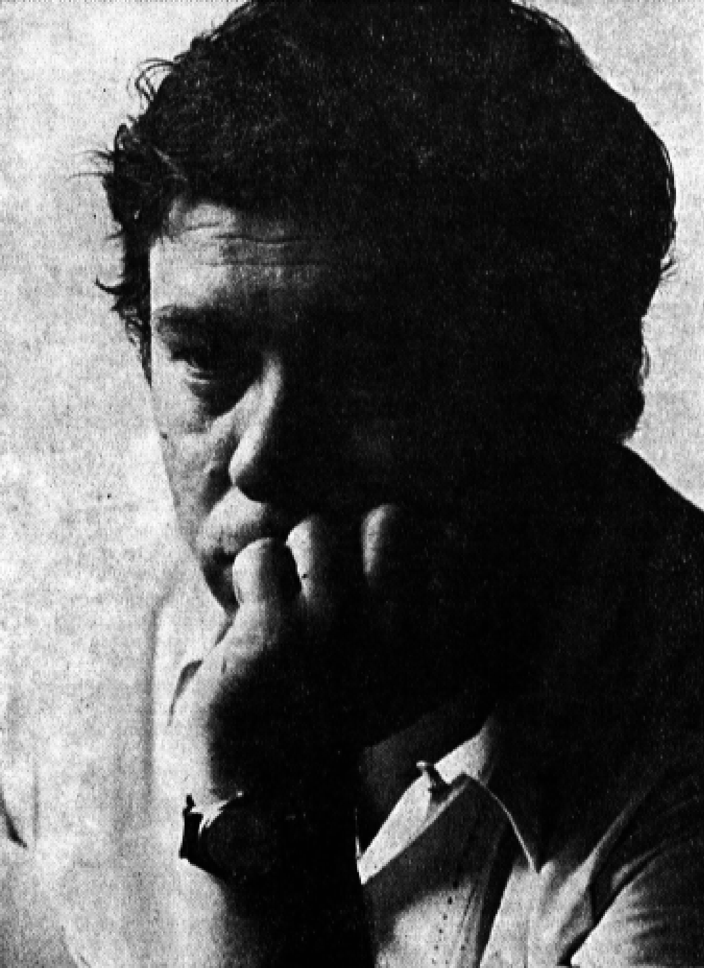

Ion Băieşu

Alibi

Comedie în două părţi

Personajele

GICU CRUCESCU
— şeful Secţiei Parcuri şi lacuri, 50—55 de ani
ELEONORA
— soţia lui, 45 de ani
GABI
— fiica lor, studentă, 21 de ani
BUBULAC
— adjunct de şef la ICRAL, doctor în ştiinţe juridice, burlac, 44 de ani, neapărat chel
FEMEIA
— 40 de ani
GRIPCĂ
— şeful Serviciului Personal, 50—55 de ani
VALENTINA
— şefa Sectorului Părculeţe, 28 de ani
POPOVICI
— soţul Valentinei, 30 de ani
BEBE
— 25 de ani
MILIŢIANUL
— 40 de ani
POŞTĂRIŢA
— 30 de ani

Acţiunea se petrece în zilele noastre.

PARTEA I

Sufrageria şi holul apartamentului locuit de familia lui Gheorghe Crucescu (Gicu), personajul principal, într-un bloc nou, la parter. Facem această precizare deoarece unele dintre personaje nu se vor sfii să intre în casă direct pe fereastră. Dealtfel, decorul va fi construit astfel încît să se vadă şi o parte din curticica blocului, în care diferiţi locatari şi-au făcut parcele pentru cultivarea legumelor şi a florilor. Deci, acţiunea se va desfăşura pe ambele planuri : înăuntru şi afară.

La ridicarea cortinei, Eleonora scutură ceva la fereastră. Afară, Bubulac prăşeşte pe mica lui parcelă din faţa blocului.

BUBULAC : Bună dimineaţa, stimată vecină.

ELEONORA : Bună dimineaţa. Ce prăşeşti acolo ?

BUBULAC : Dovleacul.

ELEONORA : Păi, şi ieri prăşeai tot dovleacul.

BUBULAC : Da, îl prăşesc zilnic. Asta e a cincisprezecea praşilă.

ELEONORA : De-aia e aşa de frumos.

BUBULAC : I-am pus îngrăşăminte chimice. La fiecare săptămînă, cîte cinci kilograme. Plus biostimulatori.

ELEONORA : Ce vorbeşti ?

BUBULAC : Pe cuvînt. De import. M-au costat o groază de bani. Aproape o mie de lei. Vin în plicuri mici, ca piperul.

ELEONORA : Păi, merită ?

BUBULAC : Sigur că merită. Ştiţi cît creşte un dovleac biostimulat ? Cît un purcel. Şi e mai gustos ca pepenele.

ELEONORA : Apropo, parcă acum un an cultivai pepeni.

BUBULAC : Nu pepeni, ci pepene. Unul singur am cultivat.

ELEONORA : Îl ştiu. Era grozav.

BUBULAC *(melancolic)* : Da, era o splendoare. L-am semănat încă din luna martie.

ELEONORA : N-a fost prea devreme ?

BUBULAC : Ba da, dar i-am făcut o instalaţie de încălzire specială, un fel de reşou subteran... Cu termostat... Mi l-a construit un prieten, specialist. M-a costat o mie.

ELEONORA : Şi-i mergea bine ?

BUBULAC : Cui ? Pepenelui ?! Excelent. Într-o lună, se făcuse de patru kile. În două, de opt kile... L-am fotografiat, l-am filmat... Era un fenomen...

ELEONORA : Şi ?

BUBULAC : Şi, ce ?

ELEONORA : A fost gustos ?

BUBULAC : De unde vreţi să ştiu eu ? Am apucat să gust din el ? Mi l-au furat. *(Îi vine să plîngă.)* Avea opt kile şi două sute de grame... Mă costase peste două mii... Acum, cultiv un dovleac... Ştiţi ce plantă sensibilă e dovleacul ? Dimineaţa, cînd vin să-l stropesc cu apă proaspătă şi să-i pun îngrăşăminte la rădăcină, îl simt cum îşi ridică frunzele spre mine, cu recunoştinţă. Îmi dau lacrimile de emoţie.

ELEONORA : Dar, de cînd a dat peste dumneata patima asta, a agriculturii ?

BUBULAC : De cînd am constatat că un om sau un animal te poate înşela, dar o plantă, nu. Ştiţi că şi cîinii pot fi lipsiţi de caracter ?

ELEONORA : Nu, nu ştiam. Îi credeam un monument de fidelitate.

BUBULAC : Ei bine, eu am avut un cîine, pe care îl iubeam ca pe ochii din cap ; dormea cu mine în acelaşi pat şi-mi aducea în fiecare dimineaţă ziarul, pe care poştaşul mi-l vîra pe sub uşă — singurul serviciu pe care i-l pretindeam. Ei bine, de la un moment dat, a refuzat să-mi mai facă acest serviciu. Mai mult, cînd vedea ziarul, mîrîia şi scotea colţii la mine.

ELEONORA : Despre ce ziar e vorba ?

BUBULAC : Ziarul „Sportul".

ELEONORA : Vorbind în principiu, dumneata crezi că plantele sînt superioare animalelor ?

BUBULAC : Indiscutabil. Un exemplu : în timp ce animalele sînt insensibile la muzică, florile sînt ahtiate după simfonii. În plus, ele nu latră, miros frumos, sînt colorate, sînt...

ELEONORA : În schimb, nu se gudură, nu dau lapte şi carne...

www.cimec.ro

BUBULAC : Ei bine, dacă o luăm așa, nici omul nu e lipsit de defecte.

GABI *(apare din camera ei, îmbrăcată de plecare)*: Mamă, eu am plecat la facultate.

ELEONORA *(o îmbrățișează)* : La revedere, draga mea ! Fii atentă cum treci strada, cum te urci în autobuz, cum...

(Gabi a plecat.)

BUBULAC : Superbă fată aveți ! Mă uit la ea și nu-mi vine să cred. Ce repede a crescut... Parcă ieri era pionieră, și alaltăieri, la grădiniță.

ELEONORA : Da, copiii cresc aproape cu aceeași viteză cu care îmbătrînim noi, părinții ! *(Ezitînd.)* Spune-mi, mai mult de prășit ?

BUBULAC : De ce mă întrebați ?

ELEONORA : Aș fi vrut să stau un pic de vorbă cu dumneata. Cîteva minute.

BUBULAC : Cu mare plăcere. Să vin înăuntru ?

ELEONORA : Dacă ești amabil.

BUBULAC *(vine cu sapa)* : Vă stau la dispoziție.

ELEONORA : O cafeluță ?

BUBULAC : Mulțumesc, am băut. Spuneți-mi despre ce e vorba.

ELEONORA *(în dificultate)* : Nu-i chiar așa de ușor. E vorba de un sfat. Adică, vreau să-mi dai o părere. Sîntem vecini de atîția ani și ne-am înțeles bine, nu am avut conflicte...

BUBULAC : Îmi place să fiu corect, amabil și să nu cer împrumut.

ELEONORA : În plus, după cîte știu, dumneata ai făcut dreptul.

BUBULAC : La fără frecvență. Adică, l-am început și l-am terminat la maturitate. Vă mărturisesc că am făcut-o din pură plăcere. La serviciu, la noi, la ICRAL, nu mi se cer decît studii medii. Dar eu, ce mi-am zis ? Dacă am posibilitatea, de ce nu ? Vă ascult.

ELEONORA *(ezitînd)* : Dumneata o cunoști pe Gabi ?

BUBULAC : Fiica dumneavoastră ?! Cum să n-o cunosc ? De cînd era la creșă.

ELEONORA : Știi cît de mult o iubim, eu și soțul meu, fiind unicul nostru copil.

BUBULAC : Îmi imaginez.

ELEONORA : Ei, află că sîntem pe cale să primim o grea lovitură în privința ei.

BUBULAC : Se căsătorește ?

ELEONORA : Nu. E cuminte ca un copil din poveste. Nu-i vorba de așa ceva. Ea nu are nici un amestec, nici o vină. *(Varsă o lacrimă.)* A apărut mama ei !

BUBULAC : Cum, mama ei ?! Nu sînteți dumneavoastră mama ei ?

ELEONORA : Nu. În ziua în care s-a născut ea, am născut și eu o fetiță, care s-a pierdut după cîteva ore. Mama ei, adică a lui Gabi, care era necăsătorită și născuse acest copil fără știrea părinților ei, m-a întrebat dacă nu vreau să-i iau eu fetița, fără să știe nimeni. Și, am luat-o.

BUBULAC : Și ?

ELEONORA : Douăzeci de ani, această femeie nu a dat nici un semn de viață. Acum, a apărut.

BUBULAC : Și, ce vrea ?

ELEONORA : Nu știu. Eu n-am văzut-o. A venit la facultate și s-a repezit, plîngînd, s-o îmbrățișeze pe Gabi : „Fetița mea, fetița mea !" Numai ea poate fi. Dacă mi-o cere înapoi ?

BUBULAC : Exclus, doamnă. Gabi e majoră.

ELEONORA : Într-adevăr, e majoră. Dar n-aș fi vrut ca ea să afle, tocmai acum, că nu e fiica mea. I-aș fi spus eu însămi, în ziua căsătoriei. Așa mi-am propus. Dar, altceva e mai grav : soțul meu. Dacă află, s-ar putea să se întîmple o nenorocire. Ești și dumneata bărbat și știi cît de orgolioși sînt bărbații, în astfel de situații. E în stare să mă părăsească sau să mă ucidă. Mă înțelegi ?

BUBULAC : Mie-mi spuneți ? Am fost și eu, odată, căsătorit, cînd eram foarte tînăr și naiv, aveam o soție drăguță, cu care mă înțelegeam perfect și pe care, într-o zi — imaginați-vă — am surprins-o cu unul, n-are importanță cine. l-am surprins în casa mea, proprietate personală.

ELEONORA : Și ?

BUBULAC : Am luat un cuțit de bucătărie și m-am repezit să-i ucid. La care, ei ce mi-au spus ? „Domnule, fii serios, nu umbla cu prostii, că nu e ceea ce crezi dumneata. Noi ne iubim și vrem să ne căsătorim". Adică, tipul respectiv venise să-mi ceară soția în căsătorie și faptul că-i găsisem cum îi găsisem nu avea nici o importanță. În fine, zic: „Domnule, dacă vreți să vă căsătoriți, eu nu stau în calea fericirii voastre, aveți consimțămîntul meu". „Stai, zice tipul, că nu e chiar așa de simplu : ne dai nouă apartamentul". „Bine, zic, vă dau apartamentul". „Da, dar ne dai și mașina..." Într-un cuvînt, mi-au luat tot — chiar și țigările din buzunar — și m-au dat afară din casă. Nici nu vă imaginați cît a avut de suferit orgoliul meu masculin. Mă trezeam noaptea plîngînd. Cum să nu vă înțeleg ?

ELEONORA : Ce mă sfătuiți să fac ?

BUBULAC : Din ce punct de vedere ? Legal sau personal ?

ELEONORA : Din punct de vedere... *(Intră Gicu, întunecat și aspru.)* A venit soțul... *(Fistîcită.)* Tocmai vorbeam cu vecinul Bubulac despre legumicultură... Ai văzut ce dovleac minunat are ?

GICU : Nu. *(Către Bubulac.)* Ai un dovleac minunat ?

BUBULAC *(vrea să plece ; e teribil de speriat)* : Da. E superb, puteți să-l vedeți. Ce e drept, îi acord o îngrijire specială.

GICU : Dar, de ce pleci ?

www.cimec.ro

BUBULAC *(e agitat : nu cumva Gicu şi-o fi închipuit ceva ?)* : Mă duc să prăşesc. *(Către Eleonora.)* In chestiunea respectivă, mai stăm de vorbă. Nu intraţi în panică.

GICU : Aveţi de vorbit ceva confidenţial ? Mă retrag.

BUBULAC : Nu, vai de mine ! Vroiam doar să-i dau cîteva sfaturi legumicole.

GICU : Atunci, ia loc. *(Către Eleonora.)* Nu ne faci cîte o cafea ?

BUBULAC : Mulţumesc, eu am băut deja, la mine acasă.

ELEONORA : Dragul meu, nu-mi povesteşti şi mie cum te-au avansat ?

BUBULAC : V-au avansat ?

ELEONORA : Da. Ieri a fost numit şef de secţie.

BUBULAC : Ce fel de secţie ?

ELEONORA : Şeful Secţiei Parcuri şi lacuri pe tot oraşul.

BUBULAC : Extraordinar ! Felicitări.

GICU : Mulţumesc.

ELEONORA : Spune-ne cum a fost.

GICU : Simplu : ne trezim, brusc, cu primarul, ne convoacă într-o şedinţă şi ne anunţă că s-au discutat în Comitetul executiv al Consiliului popular propunerile mele privind noua organizare a parcurilor şi lacurilor şi că acestea au fost găsite excelente... Le-a plăcut şi ideea cu flota istorică, şi chestia cu submarinul...

ELEONORA : Şi de muzeul subacvatic, ce-au zis ?

GICU : Că e grozav. Se face... Şi teatrul lacustru... Primarul m-a pupat în faţa salariaţilor...

ELEONORA *(cu lacrimi în ochi)* : În sfîrşit, ţi se recunoaşte şi ţie o dată geniul. Credeam că ieşi la pensie şi nu mai apuci să-ţi vezi ideile realizate. De cîte ori te vedeam, în ultima vreme, lucrînd asupra lor sau vorbind despre ele, mi-era frică să nu te ratezi... Acum, trebuie să te pui pe treabă.

GICU *(tulburat)* : Da, o să mă pun pe treabă...

ELEONORA *(vine lîngă el)* : Ce-i cu tine ? Nu te simţi bine ?

GICU *(se stăpîneşte)* : Nimic... Sînt obosit... Nu mă mai ţin nervii... Am trăit prea multe azi.

ELEONORA : Într-adevăr... Mă duc să-ţi fac o cafea. *(Pleacă spre bucătărie.)*

BUBULAC *(ar vrea să dispară)* : Mă bucur, realmente, de numirea dumneavoastră... Realmente... Deşi sîntem vecini de atîţia ani, n-am fost prieteni, dar, oricum, eu mă bucur sincer.. ca vecini... ca... Mă duc să prăşesc. Am un dovleac aşa de minunat... Mă duc...

GICU : Mai stai...

BUBULAC *(speriat)* : Mai stau.

GICU : Mai schimbăm şi noi o vorbă... De mult vroiam să stau de vorbă cu dumneata. Ai dreptate: sîntem vecini de atîţia ani şi n-am devenit prieteni. Poate, şi pentru că eu sînt atît de ocupat... *(Pauză.)* Spune-mi, e adevărat că dumneata eşti doctor în ştiinţe juridice ?

BUBULAC : Da. Dar de ce vă miraţi ? Credeţi că n-aş fi capabil ?

GICU : Ba da. De ce nu ? Tocmai în acest sens vroiam să-ţi cer o consultaţie prietenească.

BUBULAC : Cu plăcere. In măsura în care mă pricep. Dacă nu e ceva prea complicat.

GICU : Păi, zici că eşti doctor ?

BUBULAC : Da, dar... Nu sînt practicant. Am făcut totul la fără frecvenţă. Ştiţi cum e la fără frecvenţă : nu se învaţă mare lucru.

GICU : Într-adevăr, pentru mine a fost totdeauna un mister cum ai ajuns dumneata doctor în drept. Iartă-mă că ţi-o spun, dar te vedeam venind acasă numai după miezul nopţii. Să nu-mi spui că veneai de la bibliotecă, la ora aia.

BUBULAC : Dumneavoastră uitaţi unde lucrez eu, de doişpe ani ?

GICU : La ICRAL.

BUBULAC : De şapte ani, sînt adjunct de şef de centru. Păi, e cineva, din oraşu' ăsta, care să nu fi trecut prin mîna mea ? Care să nu fi avut nevoie de mine? Căruia să nu-i fi făcut eu un serviciu ? Păi, nu era o crimă să nu fi profitat şi eu de-o facultate şi de-un doctorat ? Adică, fac fotbaliştii dreptul, şi eu să nu-l fac ? Ştiţi cum am luat „Penalul“ ? Pe un perete. Profesorul vroia să despartă o cameră mare în două, pentru doi copii. Îi trebuia aprobare, îi trebuia lucrare. A venit la mine, i-am rezolvat treaba şi-am luat şapte. El a vrut să-mi dea nouă — peretele era cu calcio vecchio — dar eu, nu, modest : şapte mi-ajunge. „Civilul“ l-am luat pe-un raşchetat, „Romanul“, pe-o faianţă. Lucrarea de stat m-a costat o masă la un restaurant de lux, pe din două cu responsabilul, că o folosise şi el. Pe urmă, ce mi-am zis : hai să-mi iau şi doctoratul, deşi, la noi, la ICRAL, e bine şi cu studii medii, dar nu se ştie ce vremuri vin. Şi l-am luat : pe un schimb de locuinţă şi un horn... Lucrarea de doctorat a fost mai scumpă : am dat un pont de plecare, combinat cu schimb, apartament lux, ultracentral, uşi glisante...

GICU : Cum poţi fi atît de sincer ?! Mă uluieşti.

BUBULAC : Eu nu mă laud, ca alţii, c-oi fi vreun învăţat. M-am învîrtit. Ştiţi care-i nenorocirea ? Acum, nu mai ţine. Gata ! S-a dus pomana. Aţi auzit că Răducanu n-a intrat la I.C.E.F. Nici Dobrin n-a luat bacalaureatul. Teaşcă, cu două facultăţi, şomează. Eu am prins ultima cursă. Dar de ce m-aţi întrebat de studii ?

GICU : Vroiam să-ţi cer o consultaţie.

BUBULAC : Şi dumneavoastră ?

www.cimec.ro

GICU : Dar cine ţi-a mai cerut ?

BUBULAC : Îl ştiţi pe Stănică, de la patru ? Preconizează o căsătorie cu Velceasca, vecină-sa. În ce sens ? În sensul să spargă peretele dintre garsoniere şi să facă un apartament cu şemineu. Care e problema ? Că, dacă ICRAL-ul nu le aprobă să spargă zidul, nu se mai căsătoresc.

GICU : Şi ? Le aprobă ?

BUBULAC : Le-am spus să vină la mine c-o cerere scurtă, un timbru şi-un calup de Kent. Timbrul poate fi şi poştal, Kent-ul să nu fie scurt. Apropo, cu cît v-a mărit leafa, după avansare ?

GICU : Nu m-am interesat.

BUBULAC : Ce consultaţie vroiaţi să-mi cereţi ?

GICU : Nu e ceva important...

BUBULAC : Atunci, mă duc să trag un pui de somn. Vă spun din proprie experienţă : dacă cumpătarea e mama sănătăţii, somnul de după-masă e tatăl ei. *(Se ridică.)* La revedere. Mai prăşesc un pic şi mă culc.

(Iese afară şi începe din nou să prăşească. Gicu e vizibil îngîndurat şi frămîntat.)

GICU : Bubulac ! Totuşi, dacă eşti amabil, vino să vorbim un pic.

BUBULAC : Cu plăcere. *(Vine înăuntru.)* Vă ascult.

GICU *(se decide cu greu)* : Dragă Bubulac, e o chestiune strict confidenţială. Ştii să păstrezi un secret ?

BUBULAC : Vai de mine ! Dacă aţi şti cîte ştiu eu...

GICU : Dragă, mi s-a întîmplat ceva îngrozitor ! Absolut îngrozitor !

BUBULAC : Cînd ?

GICU : Aseară... *(Îi şopteşte ceva la ureche.)*

BUBULAC *(uluit)* : Nu se poate !

GICU : Pe cuvînt !

BUBULAC *(impresionat, îi pune o mînă pe umăr)* : Într-adevăr, e groaznic.

(Eleonora intră cu cafeaua.)

ELEONORA : Ce s-a întîmplat ? Ce e groaznic ?

BUBULAC : Îi povesteam ce-am păţit cu pepenele acela... Cum mi l-au furat, criminalii ! *(Eleonora se întoarce în bucătărie ; către Gicu.)* Dar cum s-a întîmplat ?

GICU : Am să-ţi spun imediat. Ştii, deci, că am fost promovat, ridicat în muncă etc. Cu prilejul respectiv, colegii au adus cîteva sticle de şampanie, ca să sărbătorim evenimentul. N-am băut mai mult de două pahare. Mie nu-mi plac băuturile dulci. După care...

(Pe uşă intră Gabi.)

GABI *(solemnă)* : Tati, aş vrea să vorbesc ceva cu tine. Ceva extrem de important.

(Bubulac se retrage, prudent, spre fereastră.)

GICU : Ai păţit ceva ?

GABI : Propriu-zis, nu, dar trebuie să discutăm. E foarte grav.

GICU : Bine. Ceva mai tîrziu. Acum sînt ocupat.

(Gabi intră în camera ei, adică în stînga.)

BUBULAC : Să reluăm discuţia. Mi-aţi relatat despre o crimă.

GICU *(îngrozit)*: Mai încet !

BUBULAC *(pe un ton scăzut)* : Aţi rămas la şampanie...

GICU : Da, la mica festivitate pe care colegii au organizat-o în cinstea mea.

BUBULAC : Şi ?

GICU : Pe urmă, am plecat. Trebuia să trec, din fugă, pe la parcul „Privighetoarea", să controlez ceva şi să vin apoi acasă. M-am urcat la volan şi am plecat. Mă duc în parc, rezolv problema, ies, plec şi, la prima curbă, s-a întîmplat nenorocirea. *(Pauză.)* Îmi apare un tip în faţă, nu mai am cum să-l evit şi-l lovesc.

BUBULAC : A murit pe loc ?

GICU : Nu ştiu.

BUBULAC : De ce ?

GICU : Pentru că n-am oprit ! Am mers mai departe.

BUBULAC *(oripilat)* : Dar asta e foarte grav !

GICU : Ştiu. E foarte grav. Dar n-am putut să opresc. Îmi pierdusem minţile... Mergeam înainte ca un disperat, fără să fiu în stare să pun piciorul pe frînă. M-am oprit abia peste un kilometru, după ce făcusem o pană de cauciuc.

BUBULAC : Şi ?

GICU : Am înlocuit roata, mi-am revenit, mi-am dat seama de gravitatea faptului şi m-am întors la locul crimei. *(Suspans.)* Victima nu mai era acolo.

BUBULAC : Bineînţeles. Fusese ridicată. *(Pauză.)* V-a văzut cineva cînd l-aţi lovit pe individ ?

GICU : Nu ştiu. Nu-mi dau seama.

BUBULAC : L-aţi lovit puternic ?

GICU : Da. Din plin. Cu aripa. A zburat în şanţ.

BUBULAC *(sincer afectat)* : Ce chestie îngrozitoare ! Aţi anunţat miliţia ?

GICU *(dezolat)* : Nu. Încă nu.

BUBULAC : Vă înţeleg. *(Pauză.)* Dar, poate că victima a scăpat, totuşi.

GICU : N-a scăpat.

BUBULAC : De unde ştiţi ?

GICU : Scrie-n ziar. *(Scoate un ziar din buzunar şi i-l dă.)*

BUBULAC *(citeşte)* : „Aseară, în jurul orei douăzeci şi treizeci de minute... *(sare peste cuvinte)*... a fost lovit... Cine poate da relaţii, să telefoneze la..." Da, e clar. Trebuia să vă duceţi imediat. Aveaţi circumstanţe atenuante...

GICU : Nu aveam nici o circumstanţă atenuantă. Băusem alcool.

BUBULAC : Două pahare de şampanie.

GICU : Nu contează cît. Contează că băusem.

BUBULAC : Şi faptul că aţi fugit de la locul accidentului e la fel de grav.

GICU : Da, e grav. Din punct de vedere moral, mai ales.

www.cimec.ro

BUBULAC : Ar trebui să consultaţi un avocat. Eu nu sînt practician, nu mă pricep la chichiţe.

GICU : Nu, nu vreau să discut cu nimeni. Voi hotărî eu singur ce e de făcut.

BUBULAC : Maşina are vreun semn ?

GICU : Nimic. Absolut nimic. Nici măcar o zgîrietură. Asta e curios.

BUBULAC : Atunci, s-ar putea să fiţi salvat.

GICU : Cum să fiu salvat ?

BUBULAC : N-au cum să vă descopere.

GICU : Crezi ?

BUBULAC : Din moment ce nu v-a văzut nimeni şi nu există urme pe maşină, practic, nu au cum să dovedească nimic.

GICU *(cu glasul stins)* : Fii serios. Au ei sistemele lor. Un fir din stofă, dacă a rămas pe maşină, e suficient. Nu se poate scăpa. Cunosc cazul unui fost coleg de liceu, care a fost prins după şase luni de zile.

BUBULAC : Da, şi eu cunosc un caz asemănător. Tipul s-a autodemascat: a vorbit în somn. Dar să discutăm chestiunea la rece, şi pe toate feţele. Am să vă ajut să luaţi o hotărîre bună. Doriţi ?

GICU : Fireşte.

BUBULAC : Să ne întoarcem la împrejurările concrete. Cînd aţi săvîrşit cri... *(Se opreşte la timp — tocmai intră Eleonora — şi schimbă vorba.)* Cînd aţi săvîrşit... criteriul ?

ELEONORA : Despre ce criteriu e vorba ?

BUBULAC : Vorbeam în general...

ELEONORA : Eu sînt gata cu masa. A venit Gabi ?

GICU : Da. Spune că are de discutat o problemă foarte importantă. Du-te şi vezi despre ce-i vorba.

ELEONORA : Doamne fereşte ! *(Intră la Gabi.)*

GICU : Te rog, vorbeşte mai încet. Nu vreau să afle soţia. Mai ales, soţia.

BUBULAC : Dacă veţi fi prins, oricum va afla.

GICU : Atunci, da. Dar acum, nu. Vreau s-o ocrotesc cît mai mult cu putinţă. Suferă cu inima.

BUBULAC : Să revenim la problemă.

GICU : Cred c-ar fi mai prudent să discutăm în altă parte.

BUBULAC : Veniţi la mine. Putem discuta în linişte. Poate găsim şi o soluţie onorabilă. Nu se poate să nu existe o soluţie onorabilă.

GICU : Din păcate, nu există. N-are cum să existe ! Chiar dacă nu mă prind ei, nu pot să scap de mine însumi. *(În şoaptă, patetic.)* Dumneata nu mă cunoşti. Eu sînt un om cinstit şi corect pînă-n măduva oaselor. Eu n-am furat un leu în viaţa mea, n-am minţit pe nimeni, nu am pîrît pe nimeni, nu mi-am înşelat nevasta, n-am făcut nimic nedemn. Conştiinţa mea e atît de curată, încît nu poate suporta o asemenea pată de noroi... O asemenea mocirlă... Nu poate !

BUBULAC : Şi, atunci ?

GICU : Trebuie să mă predau.

BUBULAC : Cînd ?

GICU : Chiar acum.

BUBULAC : Nu. Nu vă grăbiţi. Nu mai contează, dacă întîrziaţi o zi sau două în plus. Cred că putem găsi o idee salvatoare. Am deja una în cap, dar nu ştiu cum s-o formulez.

GICU : Nu mă poate salva nimic. *(Disperat.)* Am să-mi anunţ familia şi mă predau. O zi, poate fi scuzabil — pînă mi-am revenit, pînă m-am dezmeticit etc. Dar, dacă întîrzii mai mult, ticăloşia devine abjectă. *(Strigă.)* Eleonora !

ELEONORA *(apare de alături)* : Dragă, spune că nu are nici o problemă... Sau se ascunde de mine.

GICU *(hotărît)* : Draga mea, te rog, fă-mi bagajele ! Pune-mi două pijamale, cinci cămăşi şi ciorapi groşi. Cît mai mulţi ciorapi groşi.

ELEONORA : Dar unde vrei să pleci ?

BUBULAC *(ca să evite inevitabilul)* : E chemat undeva... Ceva urgent şi important... O deplasare în străinătate... Peru... Paraguay...

ELEONORA : Pentru cît timp ?

GICU : Nu se ştie. *(Către Bubulac.)* S-ar putea să fie mai mult de patru ani ?

BUBULAC *(confidenţial)* : Nu cred. Intră la imprudenţă.

ELEONORA : Dar despre ce-i vorba ?

GICU *(decis)* : Draga mea ! Eu am comis o...

BUBULAC *(în ultima clipă)* : Un moment, să nu ne grăbim cu vorbe mari. Vreau să vă explic mai întîi ideea despre care v-am pomenit. *(Către Eleonora.)* Vreţi să ne lăsaţi niţel singuri ? Vă rog foarte mult. E o problemă strict bărbătească.

(Eleonora iese spre bucătărie, profund nedumerită.)

GICU *(resemnat şi fără speranţă)* : Despre ce idee e vorba ?

BUBULAC : L-aţi citit pe Dostoievski ?

GICU : Da. În tinereţe am citit „Crimă şi pedeapsă". La ideea asta te referi ?

BUBULAC : Nu. La ansamblul operei lui. *(Derutat.)* Sau, s-ar putea să fie vorba de Balzac... Nu-mi aduc bine aminte. Sau de Dickens... In orice caz, într-unul dintre aceşti mari autori există următoarea idee : un om bun, care a făcut, din imprudenţă, un mare rău, se poate considera eliberat de povara sufletească în faţa semenilor săi dacă îşi spală acest păcat cu o faptă excepţională, deosebit de pozitivă, în favoarea umanităţii. De pildă, dacă descoperă un vaccin, un medicament, dacă salvează viaţa unui om aflat în primejdie. *(Patetic.)* Salvaţi viaţa unui om şi veţi avea conştiinţa eliberată şi curată !

GICU : Pe cine să salvez ?

BUBULAC : Nu ştiu. Găsiţi pe cineva.

GICU : Mă rog, de găsit nu e greu, mă duc prin spitale şi sanatorii, găsesc un muribund, dar *cum* să-l salvez ?

www.cimec.ro

BUBULAC : Știu și eu ? Vă dăruiți un organ : un rinichi, un ochi, un deget, ceva disponibil, care poate salva viața cuiva...

GICU : Fii serios. În primul rînd că la noi nu se fac transplanturi. In al doilea rînd, nu se iau organe decît de la oameni morți. Îmi propui să mă sinucid ?

BUBULAC *(plin de idei)* : Dar dacă, să zicem, vedeți un tip care se îneacă într-un lac și-l salvați ? !

GICU : Înot foarte prost. Nu rezist mai mult de zece metri.

BUBULAC : Folosiți o barcă. *(Salvator.)* Stați așa ! Am găsit soluția : vă duceți la mare și vă angajați la „Salvamar".

GICU : E stupid !

BUBULAC : E, dar nu contează. Renunțați la serviciu pe timpul verii. Adică, nu ! Vă luați concediul legal, mergeți la mare singur, acum, în sezon, și vă angajați temporar, eventual voluntar, la „Salvamar".

GICU : Ți-am spus că nu știu să înot !

BUBULAC : Și ce, n-aveți o pilă ? Dacă n-aveți, am eu. Pe șeful trustului. I-am făcut un beci și-o cămară. Vă angajează imediat.

GICU *(frămîntat)* : Cum, dom'le, la „Salvamar", om bătrîn ? ! Voi produce stupoare !

BUBULAC : N-are importanță. Stați în barcă și urmăriți oamenii în apă. Cînd vedeți că unul nu mai poate, îi aruncați colacul, îl salvați, și gata, vă dați demisia în aceeași zi. Nimeni nu știe nimic, în afară de noi doi. Veniți acasă cu conștiința eliberată de orice povară.

GICU : Dragă Bubulac, îți mulțumesc pentru asistența sufletească pe care mi-ai acordat-o. Simțeam o nevoie acută să mă confesez cuiva. Mi-am dat seama că ai participat sincer la zbuciumul și la nenorocirea mea și că ai încercat să faci totul pentru mine. Îți mulțumesc. Ești un om de suflet. Din păcate, nu pot accepta un astfel de compromis. La revedere !

BUBULAC *(se ridică)* : Am impresia că nu ați luat în serios ideea pe care v-am propus-o. Poate că nu am știut cum să mă exprim și cum să v-o demonstrez. Departe de a fi un sistem creștinesc de autopurificare, este o metodă foarte veche — indiană, chineză sau arabă, nu știu exact — de restabilire a echilibrului și a echității morale. Rău contra rău, bine contra bine, cui pe cui. Gîndiți-vă.

GICU: Mulțumesc *(Sună telefonul. Răspunde.)* Da. Eu. Cine ? *(Sever.)* Da, ce doriți ? Acum, nu. Nu pot. Trebuie să plec. Oricît ar fi de urgent, nu pot. Plec chiar în clipa asta. Bună ziua.

(Închide. Între timp, Bubulac a ieșit. A apărut Eleonora.)

ELEONORA : Cine a sunat ?

GICU : Valentina.

ELEONORA : Care Valentina ?

GICU : Valentina Popovici. Lucrează la noi. Șefa Sectorului Părculețe. N-o știi.

ELEONORA : Cum să n-o știu ? ! N-am făcut acum un an revelionul cu ei ? !

GICU : Exact.

ELEONORA : Cînd ai reușit tu să-mi strici seara și să mă faci să plîng.

GICU : De ce ?

ELEONORA : Ai uitat că, la „Periniță", te-ai lăsat sărutat după ureche ? De-abia m-am abținut să nu-i zic ceva...

GICU : Eu nu-mi aduc aminte.

ELEONORA : Eu mi-aduc. Așa ceva nu se uită. Și, ce vrea ?

GICU : Să discute cu mine o problemă de serviciu. Ceva urgent.

ELEONORA : Și ?

GICU : I-am spus că n-am timp.

ELEONORA *(rea)* : Acum, că ești șeful ei, ai obligația s-o asculți. Vroia să vină aici, acasă ?

GICU : Da.

ELEONORA : Ce nerușinată !

GICU : Mi-ai făcut bagajul ? Trebuie să plec imediat.

ELEONORA : Cum, să pleci imediat, și unde ?

GICU : Stai jos. Am să-ți explic despre ce e vorba. *(Se gîndește cîteva clipe.)* Ca să scurtez și să nu mai lungim povestea : cum mai stai cu inima ?

ELEONORA : Mă înțeapă.

GICU : Atunci, am s-o iau mai pe departe.

ELEONORA : E clar. Știu despre ce-i vorbă. Te-ai încurcat cu una, ești la mare ananghie, probabil, îți face un copil și trebuie să pleci de-acasă, să ne părăsești. Ești șantajat ? *(Varsă fulgerător o lacrimă.)* Este exact vîrsta la care bărbații fac cele mai teribile tîmpenii. Bine, dragul meu, dacă meritam eu asta din partea ta... *(Se sună la ușă, Eleonora se duce, deschide și revine, însoțită de Valentina.)*

VALENTINA *(cu tupeu)* : Vă rog să mă iertați că, totuși, am îndrăznit, dar eram la doi pași și am contat că mai întîrziați un pic. Nu vă rețin decît cinci minute. *(Către Eleonora.)* Tovarășă, nu vă supărați, dar vă rog să ne lăsați singuri, e o chestiune de serviciu.

ELEONORA *(se uită lung spre Gicu, dă de înțeles că a priceput despre ce e vorba și pleacă, demnă)* : Da, desigur, n-am să vă stînjenesc. Dacă doriți, vă fac și cafele. Mai dulci, mai amare ? *(Iese.)*

GICU *(către Valentina, antipatic)* : Vă ascult.

VALENTINA : Întîi, trebuie să mă așez. Sînt obosită. A trebuit să fug. *(Se așază într-un fotoliu și oftează.)* Vă imaginați că nu făceam imprudența să vă vizitez și să vă creez probleme în familie, dacă nu era ceva foarte grav. Știu că soția dumneavoastră mă antipatizează, fățiș. Își imaginează că noi doi am avut sau că avem ceva împreună. Toate soțiile sa-

www.cimec.ro

lariaților noștri își închipuie că le fur bărbații. Ele își imaginează că orice femeie frumoasă trebuie să fie, neapărat, și imorală, în timp ce toate urîtele și balabustele sînt cinstite. Apropo, dumneavoastră, ca șef, ce părere aveți despre mine ?

GICU *(sobru)* : Nu e momentul, acum, să ne facem confesiuni. V-am spus că sînt grăbit.

VALENTINA : Mă luați cu pluralul. Trebuie să înțeleg că-mi vorbiți oficial. Credeam că pot conta pe dumneavoastră și ca amic.

GICU : Spuneți-mi despre ce e vorba.

VALENTINA : Soțul meu a înnebunit.

GICU : Da ? ! Mă mir. Părea un om la locul lui. Ați chemat un medic ?

VALENTINA : Nu e vorba de nebunie propriu-zisă. Are o criză de furie. Vrea să mă ucidă. M-a amenințat.

GICU : De ce ?

VALENTINA : E gelos. Groaznic de gelos. I s-a spus că aseară, în parc, m-am sărutat cu cineva. În parcul „Privighetoarea".

GICU : Și, care-i adevărul ?

VALENTINA : Adevărul e că mă aflam în parc, dar în interes de serviciu. Eram în inspecție.

GICU : Și eu am trecut aseară prin parcul „Privighetoarea", dar nu v-am văzut.

VALENTINA : Eu v-am văzut. Erați grăbit.

GICU : Și, cum vă pot ajuta ?

VALENTINA : Foarte mult și foarte simplu. Spuneți că ați fost cu mine. În interes de serviciu, desigur.

GICU : Dar, parcă ziceați că soțul v-a văzut sărutîndu-vă cu cineva.

VALENTINA : Nu el, un văr de-al lui.

GICU : Și, atunci, ce să spun ? Că vă sărutați cu mine ?

VALENTINA : Da... Ceva în genul acesta... Că eram împreună...

GICU *(sever)* : Tovarășă Valentina, dumneata nu ești la prima abatere de acest gen. *(Între timp, Bubulac a ieșit în curte și își reia prășitul, trăgînd cu urechea la ce se discută în casă.)* Eu cunosc prin ce mijloace ai urcat dumneata pînă la postul de șefă a Sectorului Părculețe.

VALENTINA *(fără indignare)* : Ce vreți să insinuați ?

GICU : Știi dumneata ce vreau să insinuez. Știi dumneata cîte voturi de blam ai pe conștiință... Cîte cariere ai distrus ...Nu mai departe, cariera tovarășului aceluia, adjunctul de la ICAB... Blond, cu ochi albaștri...

VALENTINA : El s-a legat de mine...

GICU : Bineînțeles. Dar dumneata trebuia să-i răspunzi la avansuri ?

VALENTINA *(varsă o lacrimă aproape sinceră)* : Tovarășe Crucescu, recunosc că am avut și rătăciri, uneori, dar în cazul acesta... vă mărturisesc ca unui tată... *(Rectifică.)* Nu, ca unui frate... E ceva sincer... Sînt îndrăgostită de un bărbat. E un om minunat... Floricultor... Și el mă iubește ca un nebun. Cînd e lîngă mine, vibrează ca un arc. Ca să-i dau voie să mă sărute, a mers în genunchi aproape un kilometru, pe aleile parcului, în urma mea. Mi-a adus lalele negre... Și cu picățele. Plus o petunie, exemplar unic, creația lui personală, premiu european. N-am avut încotro, i-am dat voie să mă sărute. Ghinionul a fost că tocmai atunci a trecut prin parc un văr de-al soțului meu și ne-a văzut îmbrățișați. Un văr care mă urăște. Vă rog, dați-i un telefon soțului meu și spuneți-i că am fost împreună.

GICU : Păi, dacă e vorba de o iubire atît de sinceră și frumoasă, divorțează și căsătorește-te cu acest floricultor.

VALENTINA *(dezolată)* : E căsătorit și el. Pînă divorțăm — și eu, și el — se duce dracului iubirea. Am experiență, am mai încercat de cîteva ori. Marile iubiri, cum dau de tribunal, se ofilesc. În plus, nici nu doresc să mă despart de soțul meu. Un bărbat atît de înțelegător nu mai găsesc. Întotdeauna m-a înțeles și m-a crezut. Chiar cînd am mințit grosolan.

GICU : Și, de ce nu te-ar crede și de data asta ?

VALENTINA : N-am alibi.

(Bubulac ciulește urechile, atent.)

GICU : Cum, adică ?

VALENTINA : N-am acoperire. Vă rog frumos, liniștiți-l pe soțul meu : dați-i un telefon și spuneți-i c-am fost împreună.

GICU : Și că ne sărutam !

VALENTINA : Nu contează. În dumneavoastră are încredere. Îmi sînteți șef... O să-i spun că glumeam. Ne jucam... Ne hîrjoneam...

GICU *(indignat)* : Tovarășă Valentina !

BUBULAC *(vine, discret, la fereastră)* : Pst ! Pst !

GICU *(vine la fereastră)* : Ce s-a-ntîmplat ?

BUBULAC *(confidențial)* : Excelent ! Excelent !

GICU : Ce ?

BUBULAC : Alibiul. Marșați imediat. Ați fost împreună... V-ați sărutat... Exact între opt jumate și nouă jumate... Sînteți salvat... Ăsta e alibiul ! Perfect ! Aur ! *(Se retrage în grădină și continuă să sape.)*

GICU : Nu înțeleg nimic. Care alibi ? *(Se întoarce către fotoliul pe care s-a așezat Valentina.)*

BUBULAC *(disperat)* : E singura lui șansă de salvare și nu pricepe !

ELEONORA *(vine pînă afară, lîngă Bubulac)* : Despre ce-ați vorbit ?

BUBULAC : Nimic... Fleacuri...

ELEONORA : E vorba de o femeie ?

www.cimec.ro

BUBULAC : Nu. Nu cred... E o problemă oarecum de ordin filozofic... moral... Ceva destul de elevat, în orice caz...
ELEONORA : Bărbaţii, între ei, se acoperă. Altceva vreau să te rog. Problema de care ţi-am vorbit...
BUBULAC : Care problemă ?
ELEONORA : Cu persoana... Femeia...
BUBULAC : Aha ! Femeia-mamă.
ELEONORA : Totul să rămînă între noi. Te rog foarte mult. Poate că a fost o confuzie.
BUBULAC : Bineînţeles. *(Eleonora intră în casă.)* Ce-mi trebuiau mie încurcăturile astea ? Eu am ieşit să prăşesc, să mă deconectez şi, cînd colo, dau peste complicaţii. Ce-mi trebuie mie complicaţii ? După ce că sînt astenic...
GICU : Tovarăşă Valentina... Noi ne cunoaştem de mult, nu-i aşa ?
VALENTINA : De doi ani. De la angajare. In prima lună, am lucrat chiar în acelaşi birou... Dacă vă mai aduceţi aminte, în a doua săptămînă m-aţi invitat la cofetărie... Nu mi-aţi spus că sînteţi căsătorit... Mă cam plăceaţi... Vă simţeam cum vibraţi ca un arc...
GICU *(jenat)* Nu despre asta-i vorba.
VALENTINA : Bineînţeles.
GICU : Vream să spun că eu apreciez multe dintre calităţile dumitale de salariat, ca şi pe cele de om. Dumneata eşti o femeie cu un fond sufletesc sănătos, bun... Şi soţul dumitale mi-a făcut o impresie bună, atunci, la revelionul acela... Mi-a vorbit despre preocupările lui, despre... căsnicie. E, într-adevăr, foarte gelos ?
VALENTINA : Groaznic. Devine violent.
GICU : Mi-am dat seama. Deci, dumneata — cu un fond sufletesc sănătos, el — cu un fond sufletesc sănătos, ar fi păcat să vă rataţi căsnicia, dintr-un fleac.
VALENTINA : Bineînţeles. Eu, de fapt, ţin la el din punct de vedere omenesc... Chiar şi ca soţ... Faptul că sînt îndrăgostită nu are nimic de-a face cu căsnicia... Căsnicia e mai presus de orice...
GICU : Tocmai... Tocmai de aceea, am să-mi calc peste principii şi am să comit această mică minciună, pentru a te proteja în faţa soţului. O fac din motive umanitare. Rămîne între noi doi. Cu condiţia să-mi promiţi că nu se va mai repeta. Ce telefon are ?
VALENTINA : Lăsaţi, că-l formez eu. *(Formează un număr de telefon, apoi îi întinde receptorul.)*
GICU *(la telefon)* : Tovarăşu' Popovici ? Noroc ! La telefon e Crucescu, şeful soţiei dumitale. Da, eu sînt. Vream să-ţi spun că aseară am reţinut-o puţin în parc... Da, pe dînsa... Am avut unele probleme... Da, cu mine a fost... Să stăm de vorbă ? Da, desigur, cu plăcere... O să-mi fac timp... La revedere...
VALENTINA : Tovarăşe Crucescu, vă mulţumesc din suflet ! Puţini şefi din lume ar fi făcut un astfel de gest, în ziua de azi, pentru o subalternă. Vă mulţumesc. *(Se repede, plină de avînt, şi-l sărută pe obraz. Coincidenţă fatală : în aceeaşi clipă, Eleonora intră cu cafelele, vede scena, tuşeşte spre a-şi anunţa prezenţa şi pune cafelele pe masă.)*
ELEONORA *(cu glasul stins)* : Sînt amărui.
VALENTINA : Mulţumesc foarte mult, dar eu mă grăbesc. Bună ziua. *(Iese.)*
GICU *(profund tulburat, încearcă să-şi redobîndească calmul)* : Tocmai începusem, draga mea, să-ţi povestesc ceva, înainte de a veni această individă...
ELEONORA : Dar de ce vorbeşti aşa de urît despre ea ?
GICU : Mă rog, această subalternă...
(Apare Gabi.)
GABI : Tati, pot să-ţi vorbesc şi eu două minute ? Am nevoie de tine.
ELEONORA *(solemnă)* : Gabi, ia loc, te rog. Tatăl tău are să ne comunice ceva foarte important.
GABI : Ceva important ? !
GICU *(către Gabi)* : Deocamdată, discut numai cu mama ta. Tu, du-te la tine.
ELEONORA : De ce să nu asculte şi ea ? Avem un singur copil şi l-am obişnuit să nu-i ascundem nimic. Vorbeşte.
GICU : Da, e vorba despre ceva extrem de important. *(I se pune un nod în gît.)* Atît de important, încît ar trebui să dispar fără să vă spun nimic.
ELEONORA : Vrei să nu mai fii atît de misterios ? Spune ce ţi s-a întîmplat. Te-ai îndrăgostit ? Ai vîndut un secret de stat ? Ai devenit spion ? Ai trecut la o sectă religioasă ? Spune !
GICU *(solemn)* : Dragele mele... *(Sonerie la uşă.)* Vezi cine e.
ELEONORA *(se duce, deschide şi se întoarce, urmată de un miliţian)* : Pe tine te caută.
GICU *(se ridică, palid, cu glasul sugrumat)* : Da, tovarăşe plutonier-major, la dispoziţia dumneavoastră. *(Către Eleonora şi Gabi.)* Lăsaţi-ne cîteva clipe singuri. *(Cele două femei dispar în bucătărie, nedumerite.)* De fapt, nici nu merita să vă mai deranjaţi, în maximum o oră veneam eu la dumneavoastră...
MILIŢIANUL : Aţi fost anunţat ?
GICU : Nu, veneam din proprie iniţiativă. Poate, e greu să mă înţelegeţi, dar vă dau cuvîntul meu de onoare că nici acum nu mi-am revenit după întîmplare şi nu am fost capabil să iau o hotărîre responsabilă... Nu aveam de gînd să ascund absolut nimic... Actul... sau actele mele... întotdeauna am răspuns de ele...
MILIŢIANUL : Desigur, dumneavoastră păreţi un om serios şi nu mai este cazul să vă explic eu ce importanţă are un act sau un document, aşa că vă rog să aveţi grijă, pe viitor... *(Scoate un portofel şi i-l înmînează.)*
GICU : Ce-i asta ?

www.cimec.ro

MILIŢIANUL: Actele dumneavoastră. Probabil, v-aţi aplecat şi v-au căzut din buzunar. Din fericire, le-a găsit un pionier fruntaş la învăţătură şi în comportare, care le-a adus imediat la noi. Peste cinci minute, a început o ploaie care vi le-ar fi distrus. Doriţi să cunoaşteţi numele pionierului, pentru a-i mulţumi personal?

GICU *(năucit de întorsătura lucrurilor)*: Da, desigur... Îi sînt foarte îndatorat.

MILIŢIANUL: Se numeşte Popescu Ionel. Şcoala generală 99, clasa a V-a B.

GICU: Mulţumesc. Ştiţi, am avut o pană de cauciuc, m-am aplecat şi... Vă mulţumesc foarte mult.

MILIŢIANUL: Vă salut. *(Iese. Gicu rămîne îngîndurat.)*

ELEONORA *(apare, cu un geamantan)*: Ţi-am făcut bagajele. Poţi să pleci.

GICU: Trebuie să-ţi dau nişte explicaţii.

ELEONORA: Nu-i nevoie. Am atîta imaginaţie încît să bănuiesc despre ce e vorba.

GICU: Nu poţi să bănuieşti. N-ai cum.

(Eleonora dispare în bucătărie. Gicu rămîne cîteva clipe îngîndurat, apoi îşi ia geamantanul şi pleacă. În faţa blocului, se întîlneşte cu Bubulac, îmbrăcat în haine de oraş, pregătit şi el de plecare.)

BUBULAC: Ce s-a întîmplat? Unde plecaţi?

GICU *(abătut)*: Mă duc...

BUBULAC: V-au descoperit? Am văzut adineaori un miliţian...

GICU: A fost pentru altceva. Nu m-au descoperit. Mă predau de bunăvoie.

BUBULAC: Dar, de ce? Dacă nu v-au descoperit, dacă nu v-au chemat, de ce să vă predaţi? E stupid.

GICU: Nu mai pot să suport vinovăţia. Mă apasă conştiinţa.

BUBULAC *(uluit)*: Conştiinţa?!

GICU: Da. Simt că nu mai pot duce o asemenea povară în spinare... Să ştiu că am ucis un om şi să trăiesc liniştit... Aş înnebuni... Dumneata nu mă cunoşti: eu am avut o viaţă curată ca o coală de hîrtie, n-am săvîrşit nimic urît, niciodată, în nici o împrejurare. Am fost un exemplu de cinste şi de corectitudine. Şi de onoare. Nu vreau să-mi pierd, tocmai acum, onoarea. Măcar atît să-mi rămînă.

BUBULAC: Eu nu vă înţeleg. Dar deloc nu vă înţeleg, pe cuvîntul meu. Din moment ce aveţi un alibi atît de grozav, staţi liniştit.

GICU: Care alibi?

BUBULAC: Alibiul cu tipa... Tipa din parc... Cu care v-aţi sărutat. În caz că sînteţi luat la întrebări, spuneţi: pardon, eu eram cu o persoană în parc, mă sărutam cu dînsa, am acoperire... Ştie chiar şi soţul ei personal. Sînteţi acoperit sută la sută.

GICU *(năucit)*: Dumneata eşti un geniu al răului şi al perfidiei! Cum de ţi-a trecut prin cap aşa ceva?

BUBULAC *(jignit)*: Va să zică, după ce îmi storc mintea ca să vă scot din rahat, mă faceţi şi geniu al perfidiei?! Atunci, descurcaţi-vă singur. *(Dă să plece, dar se răzgîndeşte.)* Gîndiţi-vă, cel puţin, la familie. Soţia n-are serviciu, fata e studentă. Din ce-or să trăiască? Dumneavoastră vă convine să vă duceţi la puşcărie pentru trei-patru ani, masă şi casă pe gratis, eventual, cînd ieşiţi, soţia a şi terminat divorţul, începeţi o viaţă nouă, cu una tînără etc. Dar la aceste două fiinţe singure şi lipsite de apărare nu vă gîndiţi deloc?

GICU: Te rog, încetează! Regret foarte mult că ţi-am acordat atîta încredere! Nu te amesteca în viaţa mea!

BUBULAC: Asta nu vă promit cu certitudine... Pentru că deja sînt amestecat... Şi nu eu am vrut-o, ci dumneavoastră! Acum e tîrziu să-mi spuneţi: nu te băga!

GICU: La revedere. *(Pleacă.)*

BUBULAC: Sau adio! *(Îngîndurat.)* Complicată situaţie. Cred că trebuie să iau o atitudine. Eu vreau binele şi mi se răspunde cu jigniri! Aşa ceva n-am să admit! *(Peste o clipă, în faţa blocului apare Bebe; mărunţel, sprinten, agil, slăbuţ, simpatic. Poartă în spinare un rucsac neverosimil de mare. Se uită pe o hîrtiuţă. Bubulac e intrigat şi-l abordează direct.)* Tinere, încotro?

BEBE: Spre nord-vest.

BUBULAC: Vroiam să zic, pe cine cauţi?

BEBE: Am impresia că nu pe dumneata. *(Intră în bloc.)*

BUBULAC *(pansiv)*: Am o zi ciudată. Vreau să fac bine şi mi se răspunde cu rău.

(Apare Femeia, oarecum dezorientată.)

FEMEIA: Bună ziua. *(Bubulac tace.)* Bună ziua. Nu-mi răspundeţi?

BUBULAC: Nu, pentru că sînt păţit.

FEMEIA: Dacă sînteţi amabil, locuieşte cumva aici o tînără brunetă, studentă la filologie?

BUBULAC: În blocul nostru sînt două studente brunete, ambele la filologie. Dar de ce mă întrebaţi?

FEMEIA *(încurcată)*: Uitaţi despre ce e vorba...

BUBULAC: Căutaţi cumva o fiică ce vă aparţine pe cale naturală?

FEMEIA: De unde ştiţi?

BUBULAC: Asta nu e o problemă, pentru mine. Mă numesc Bubulac şi sînt doctor în drept. Cred că aş putea să vă ajut să limpeziţi această situaţie. Vreţi să intrăm puţin?

(Intră amîndoi în bloc. Eleonora şi Gabi apar din bucătărie.)

GABI: Mami, vrei să mă asculţi?

ELEONORA: Da, draga mea.

GABI: Tata n-a vrut, deşi sfatul lui m-ar fi ajutat mai mult. Se spune că taţii îşi înţeleg mai bine fiicele. Uite despre ce e vorba: un coleg de-al meu, un băiat minunat, din toate punctele de vedere,

www.cimec.ro

s-a îndrăgostit de mine, încă de-acum doi ani. Dar eu nu ştiam nimic şi nici el nu mi-a spus nimic. Apoi, brusc, a venit, mi-a mărturisit totul şi m-a cerut în căsătorie.

ELEONORA : Şi ?

GABI : Nu asta e important. Important e altceva. *(Plînge.)* Mamă, cu acest prilej mi-am dat seama de un lucru groaznic : că eu n-am iubit pînă acum niciodată, deşi am douăzeci de ani, trei luni şi patru zile. Eu nu ştiu, efectiv, ce e acest sentiment ! Ştii ce-am făcut, de cîteva zile ? Am văzut toate filmele şi piesele despre dragoste : *Secretul dragostei, Elixirul dragostei, Feriţi-vă de dragoste, Nu vă feriţi de dragoste, Marile iubiri, Micile iubiri etc., etc.* N-am înţeles nimic ! Nimic !

ELEONORA *(depăşită)* : Draga mea, nici eu n-am iubit decît o singură dată în viaţă. Pe tatăl tău. Ne-am îndrăgostit la prima vedere şi n-am înţeles nimic. Dar ţin minte că era extraordinar.

GABI : Aveai impresia că înfloresc caişii în ianuarie ?

ELEONORA : Nu. De ce ?

GABI : Aşa pretinde un poet. Că atunci eşti cu adevărat îndrăgostit, cînd ţi se pare că înfloresc caişii în ianuarie şi că iarba izbucneşte brusc de sub asfalt.

ELEONORA : Eu m-am îndrăgostit în august. Era o căldură groaznică. Şi, ce i-ai spus băiatului ?

GABI : Nimic. L-am privit şi el a înţeles că nu pot să-i spun nimic. Şi a început să plîngă. Şi, pe urmă, am început şi eu să plîng. Mamă, ştii ce groaznic e să nu poţi iubi ? Nu cumva sînt anormală ? Du-mă la un medic.

ELEONORA : Ce prostie ! Medicii habar n-au de sufletul omenesc. Ei ne caută numai pe dinafară.

GABI : Tata, unde a plecat ?

ELEONORA : Nu ştiu. *(Disperată.)* Cred că ne-a părăsit. La cincizeci de ani, toţi bărbaţii îşi iau cîmpii. Nu mai ţin cont de nimic, calcă în picioare orice sentiment. *(Plînge.)* Cred că m-a părăsit pentru alta.

GABI *(patetică)* : Tatăl meu e cel mai bun din lume ! El nu e în stare de o asemenea mîrşăvie !

ELEONORA : Şi eu credeam aşa despre tatăl meu, la vîrsta ta. Pînă cînd am ieşit cu logodnicul meu, adică, cu taică-tu, la un restaurant. Acolo, cu cine crezi că dau nas în nas ? Cu tăticuţul meu drag şi adorat, bunicul tău. Cu cine era el la o masă, tête-à-tête ? Cu colega mea de bancă, prietena mea cea mai bună, cu care-mi făceam lecţiile. Dacă i-aş fi spus maică-mi, ar fi murit pe loc.

GABI : Şi, nu i-ai spus ?

ELEONORA : Nu. A aflat singură. Şi s-a resemnat. Orice femeie, după patruzeci şi cinci de ani, trebuie să se apuce de tricotat, de crescut nepoţi, sau să intre în comitetul de stradă...

GABI *(îngîndurată)* : Şi chiar crezi că tata ne-a părăsit ?

ELEONORA : Da. Definitiv. Şi-a luat şi bagajele.

GABI *(plîngînd)* : Mamă, nu pot să cred ! Tata e un om atît de minunat...

ELEONORA : Da, şi eu eram convinsă că e un om minunat. Ce e ciudat, pentru noi, femeile, e că şi cei minunaţi ne înşală.

BUBULAC *(iese împreună cu Femeia)* : Vă rog să fiţi calmă. Vom lămuri lucrurile pînă la capăt. Veniţi cu mine. *(Pleacă amîndoi spre stradă.)*

GABI : Mamă, e groaznic, tot ce-mi spui. *(Sonerie. Se duce, deschide şi se întoarce cu Popovici, soţul Valentinei, tip tînăr, grăsan.)* Mamă, te caută cineva. *(Intră în camera ei.)*

POPOVICI : Bună ziua. Sper că mă ţineţi minte... *(Eleonora face eforturi.)* De la revelion... Sînt soţul tovarăşei Valentina, subalterna soţului dumneavoastră...

ELEONORA : Exact. V-am recunoscut. Luaţi loc.

POPOVICI : Mulţumesc. Nu am venit să stau. Am venit să vorbesc cu soţul dumneavoastră.

ELEONORA : A plecat de cîteva minute.

POPOVICI : Mulţumesc. Ştiu unde-l găsesc *(Vrea să plece.)*

ELEONORA : Unde ?

POPOVICI : Veţi afla mîine, din presa cotidiană.

ELEONORA *(îi iese înainte şi-l reţine)* : O clipă ! Sînt soţia lui şi simt nevoia de mai multe detalii. Explică-te.

POPOVICI *(se aşază)* : Aţi observat, cumva, ceva între soţia mea şi soţul dumneavoastră ?

ELEONORA *(decisă)* : Da. Dînsa a fost aici acum o jumătate de ceas. I-am surprins îmbrăţişaţi.

POPOVICI *(fericit)* : I-aţi surprins ? !

ELEONORA : Da. I-am văzut cu ochii mei.

POPOVICI : Bravo. Mă bucur.

ELEONORA : De ce te bucuri ?

POPOVICI : Că nu m-am înşelat. Am presimţit că el e. Dealtfel, a şi recunoscut. Poate că nu ştiaţi că mi-a dat azi un telefon, prin care a recunoscut că a fost aseară în parcul „Privighetoarea", cu soţia mea. Cineva i-a văzut cum se sărutau, pe o bancă.

ELEONORA : Pe o bancă ? !

POPOVICI : Da. Acum au întîlnire din nou, pe aceeaşi bancă. Am pus mîna pe o scrisoare nesemnată. Cu scrisul aplecat spre dreapta. M-am interesat. E al soţului dumneavoastră. Mă duc să-i surprind.

ELEONORA *(decisă)* : Un moment. Merg şi eu.

www.cimec.ro

POPOVICI : Cu atît mai bine.

ELEONORA *(în timp ce se piaptănă)*: Aveți de gînd să divorțați?

POPOVICI : Nu. Nici nu mă gîndesc. Ar vrea ea să scape de mine și să-și facă de cap ! *(Plînge.)* Dacă ați ști ce încredere oarbă am avut, pînă acum, în soția mea... Deși părea oarecum frivolă, îmi era profund devotată. Știa că sînt gelos și-mi respecta slăbiciunea. Acum, nu-mi pot da seama ce s-a întîmplat, cum a putut s-o ademenească soțul dumneavoastră. Probabil că a șantajat-o, altfel nu-mi explic.

ELEONORA *(jignită)* : Te rog să-ți măsori cuvintele ! Cum îți imaginezi că soțul meu ar fi capabil de un șantaj ? ! Îl cunosc de douăzeci și cinci de ani. Mai degrabă, soția dumitale este gata oricînd să se agațe de gîtul bărbaților. Adu-ți aminte de scandalul de la revelion.

POPOVICI : Eu am recunoscut că soția mea avea porniri frivole, dar nu a trecut niciodată la fapte.

ELEONORA : De unde știi dumneata ?

POPOVICI : Mi-a jurat solemn. Mi-a spus : „Puiule, îmi place să cochetez, dar nu merg mai departe, stai liniștit". Și eu am stat liniștit.

ELEONORA : Foarte rău ai făcut. Cînd o femeie își înșală bărbatul, numai bărbatul e de vină. Înseamnă că nu e bărbat. Că n-a știut s-o strunească.

POPOVICI : E adevărat. Eu n-am atins-o nici măcar cu o floare.

ELEONORA : Dar, de adus, i-ai adus vreo floare ?

POPOVICI *(sincer)* : O dată pe an. La onomastică. Eu îi aduceam, de ziua ei, o floare, ea îmi aducea, de ziua mea, o cravată. Alte gingășii nu ne-am permis, strîngeam bani de mașină și de apartament. Acum, s-a ales praful.

ELEONORA *(e gata de plecare)* : Deci, n-ai de gînd să divorțezi ?

POPOVICI : Nu. O ucid. *(Scoate de sub haină un satîr.)*

ELEONORA : Vai de mine !

POPOVICI : Pe cuvînt. Cu satîrul. În moalele capului. Mergem ?

ELEONORA : Mergem.

POPOVICI : Dumneavoastră, ce-aveți de gînd ?

ELEONORA : Eu am să mă descurc manual. *(Își pune pe cap, demonstrativ, o perucă.)* Între o nevastă și-o amantă — ambele, romănce — o păruială e suficientă și hotărîtoare. Lasă satîrul. Rezolv eu lucrurile. Hai !

(Cei doi ies, călcînd cu decizie. Pauză. Sonerie. Gabi nu aude, din camera ei, de unde apare abia într-un tîrziu.)

GABI : Mami ! Unde ești ?

(Bebe intră pe fereastră, trăgîndu-și cu greu după el rucsacul. Gabi îi remarcă apariția, fără să se mire.)

BEBE : Aveți soneria defectă ? Am sunat și nu mi s-a răspuns. În plus, cineva m-a indus în eroare : mi-a spus că în bloc nu există o familie Crucescu, ci una Prucescu, care s-a mutat.

GABI : Noi sîntem familia Crucescu.

BEBE : Acum, m-am lămurit. *(Se așază pe fotoliu, cu rucsacul în spinare.)* Unde e tatăl dumneavoastră ?

GABI : Nu e acasă.

BEBE : Atunci, am să-l aștept.

GABI : Va întîrzia, probabil...

BEBE : Nu mă grăbesc. *(Pauză. Între timp, adoarme brusc și începe să sforăie.)*

GABI *(stupefiată, formează un număr de telefon)* : Alo ! Miliția !

CORTINA

PARTEA a II-a

Acelaşi decor şi aceleaşi personaje. Acţiunea se reia exact din momentul în care s-a întrerupt.

GABI *(la telefon)* : Alo ! Miliţia ? Bună ziua. Vreau să vă relatez următoarea situaţie : eu sînt singură acasă, tata e plecat, mama e plecată, şi mi-a intrat un tînăr pe fereastră, a zis nu ştiu ce şi nu ştiu cum, s-a aşezat pe un fotoliu, după care a adormit brusc şi a început să sforăie... Eu ce să fac cu el? Zău, pe cuvînt că nu glumesc ! *(Rîde, i s-a spus, probabil, o glumă.)* Da, pare o glumă, dar... Nu, nu e deloc agresiv... E şi simpatic, da. *(Il priveşte cu vădită satisfacţie.)* Da, e foarte simpatic... Atunci, lăsaţi, că mă descurc eu... Mă scuzaţi... Il trezesc... Da... *(Inchide telefonul. Apoi se apropie, cu prudenţă, de Bebe şi-l atinge cu un deget.)* Alo ! Fiţi amabil... Vă rog frumos să vă treziţi ! *(Il scutură de umeri, indignată.)* Dar ce înseamnă asta ? Daţi buzna într-o casă străină — nechemat, neinvitat — vă instalaţi comod pe fotoliu şi începeţi să dormiţi şi să sforăiţi ? ! Asta e curată... *(Nu îndrăzneşte să spună cuvîntul.)* Curată obrăznicie. Vreţi să chem vecinii? Să chem miliţia?! Pompierii ? ! *(Nici o reacţie din partea lui Bebe. Acesta doarme profund.)* Nu-i nimic. Lasă că vine mama, vine tata, îţi arată ei... Te aruncă ei pe fereastră, înapoi... *(Apare Bubulac, care se întoarce din oraş. Gabi îl vede şi-i cere ajutorul.)* Dacă sînteţi amabil, aş vrea să vă rog ceva.

BUBULAC : Desigur, cu plăcere.

GABI : Uitaţi despre ce e vorba : dînsul a intrat pe fereastră, cu bagaje cu tot, a întrebat nu ştiu ce, după care s-a aşezat şi-a adormit. Acum, nu vrea să se trezească şi să plece. Puteţi să mă ajutaţi?

BUBULAC : Dar, bineînţeles. Lăsaţi, că vi-l zburătăcesc eu, imediat. *(Vine înăuntru şi-l bate pe Bebe pe umăr, energic.)* Vă rog să fiţi amabil şi să vă treziţi. *(Nici un semn. Bubulac insistă.)* Vă rog frumos, ca să nu chemăm organele !

BEBE *(se trezeşte, satisfăcut)* : Hei, ce somn zdravăn am tras ! Cît am dormit ? *(Se uită la ceas.)* Doar unsprezece minute. Mă simt excelent.

BUBULAC *(sever)* : Tinere, am nevoie de o explicaţie.

BEBE : Ce explicaţie ?

BUBULAC : Ce cauţi aici, cum ţi-ai permis şi cine eşti ?

BEBE : Dar dumneata cine eşti ?

BUBULAC : Bubulac, doctor în drept.

BEBE : Bebe, globetrotter. *(Ii strînge mîna lui Bubulac, care scoate un urlet de durere şi fuge afară, îngrozit.)*

BUBULAC *(apare la fereastră, plîngînd)* : Domnule, acum ştiu cine eşti : eşti un monstru ! Pentru ceea ce ai făcut, poţi să primeşti o groază de ani de puşcărie.

BEBE : Dar, ce v-am făcut ? M-am recomandat, pur şi simplu.

BUBULAC : Dumneata nu ai voie să dai mîna cu oamenii ! Dumneata ar trebui să umbli cu mîinile legate, aşa cum umblă cîinii, cu botniţă. *(Către Gabi.)* Dumneata nu-ţi imaginezi cum mi-au trosnit oasele ! Parcă erau nişte vreascuri. Mă duc să chem organele ! *(Pleacă.)*

GABI *(către Bebe)* : Cred că nu e bine să mai rămîi aici. Bubulac e în stare să vină cu miliţia. Mai bine, pleacă !

BEBE : Ţi-am spus, domnişoară, că am ceva de vorbit cu tatăl dumitale. Il aştept pînă vine. Te deranjez, dacă-mi beau cafeaua aici ? *(Ia bastonul şi-i deşurubează capacul. Capacul devine pahar. Din baston îşi toarnă cafea.)* E fierbinte. Doreşti? In partea cealaltă, am apă rece, de la gheaţă. La mijloc am sucuri şi alte chestii gustoase. Este un baston de construcţie specială, anume pentru cei care călătoresc pe jos. Ce crezi că am aici, în rucsac ? Un cort, un pat, o masă, un scaun, veselă, un costum de zi, un costum de seară, rufărie de corp, rufărie de pat, două kile de cartofi, un kil de ceapă, două, de roşii, unul de păstîrnac, unul, de...

(Sonerie, la uşă.)

GABI : A venit Bubulac, cu miliţia ! Treci alături ! Nu vreau scandal. *(Il îmbrînceşte în camera ei, cu bagaje cu tot. Apoi deschide şi se întoarce, urmată de Eleonora.)*

ELEONORA *(surescitată)*: Inchipuie-ţi că nu i-am prins. Plecaseră de cinci minute.

GABI : Despre cine vorbeşti ?

www.cimec.ro

ELEONORA : Tu nu ştii... E mai bine... A venit un tip... l-ai văzut... care zicea că nevastă-sa şi cu taică-tu... *(Istovită.)* În sfîrşit, nu i-am prins... Aş fi vrut să am o explicaţie cu ea, ca de la femeie la femeie. *(Îşi scoate peruca. Sonerie, la uşă.)* Vezi cine e.

(Gabi se duce, deschide şi se întoarce, urmată de Gripcă, tip gras, greoi, apropiat de şaizeci de ani. Poartă cu el o servietă jerpelită, doldora de hîrţoage.)

GRIPCĂ : Bună seara, tovarăşă Crucescu. Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez la această oră şi în acest moment dificil, nu-i aşa ? *(Insinuant.)* Numai de mine nu aveţi nevoie dumneavoastră, în aceste clipe de răscruce în viaţa personală. Dînsa este fiica dumneavoastră, Gabriela, nu ? Studentă la Facultatea de limbă şi literatură română, instituţie foarte prestigioasă, dealtfel. Dacă dînsa doreşte să asiste la discuţia noastră, cu atît mai bine, dacă nu, poate să se retragă...

GABI : Prefer să mă retrag. Am o problemă... *(Dispare în camera ei.)*

GRIPCĂ : Îmi pare rău că nu m-am recomandat, dar am impresia, dacă nu cumva certitudinea, că mă cunoaşteţi, am participat la o reuniune tovărăşească la care eraţi şi dumneavoastră, cu soţul, iar soţul dumneavoastră îmi este vechi prieten şi coleg de serviciu, lucrăm împreună de aproape treizeci de ani, de cînd eram tineri şi utemişti... Deci, mă cunoaşteţi, sau e nevoie să mă recomand ? Sînt tovarăşul Gripcă, de la Serviciul Cadre. Acum îi spune Personal, dar e acelaşi lucru, n-are nici o importanţă, sînt etape cînd un anumit conţinut cere o anumită formă, şi invers, n-o să mă apuc eu acum să fac cu dumneavoastră lecţie de învăţămînt politic... *(O priveşte fix pe Eleonora, care este uluită de elocinţa neaşteptatului musafir.)* Ca să fiu mai precis, lucrez în probleme de Cadre, de exact douăzeci şi opt de ani şi sînt, efectiv, un bun prieten şi un vechi coleg al soţului dumneavoastră. *(Între timp a scos din servietă un dosar voluminos.)* Pentru ce v-am deranjat la această oră ?

ELEONORA *(grăbită să facă precizarea)* : Soţul meu nu este acasă.

GRIPCĂ : Nu-i nimic, asta nu are prea mare importanţă. Doream, de fapt, să discut cu dumneavoastră. La modul cel mai prietenesc cu putinţă. Nu oficial, ci personal. Ca de la om la om.

ELEONORA *(impresionată de bunăvoinţa care i se arată)* : Iertaţi-mă că nu v-am întrebat dacă doriţi o cafea.

GRIPCĂ : Mulţumesc, nu beau cafea seara, niciodată.

ELEONORA : Atunci, un păhărel de vişinată...

GRIPCĂ : Mulţumesc. Vişinată primesc. Îmi plac băuturile dulci. Prima dovadă că nu sînt beţiv... *(Eleonora scoate din bufet o sticlă cu vişinată şi-i toarnă într-un păhărel.)* Nu, nu admit să gust, dacă nu gustaţi şi dumneavoastră. *(Eleonora îşi toarnă şi ei un păhărel, ciocnesc şi beau, bine dispuşi, zîmbitori, amabili.)* Iertaţi-mă, dumneavoastră aţi făcut-o ? Este excelentă. N-am băut aşa ceva, în viaţa mea. Ce parfum ! E delicioasă. Să te lingi pe buze. Sînteţi o gospodină cu vocaţie. Felicitări. *(Răsfoieşte, brusc, dosarul.)* Uitaţi, tovarăşă Crucescu, despre ce este vorba : noi am primit recent, mai precis, astăzi, o sesizare în legătură cu o anumită faptă săvîrşită de soţul dumneavoastră. Ştiţi despre ce e vorba ?

ELEONORA : Ştiu.

GRIPCĂ : Deci, v-a spus ?

ELEONORA : Mi-a dat de înţeles. După aceea, am aflat eu, pe alte căi.

(Spectatorii vor trebui să priceapă că cele două personaje merg pe piste paralele.)

GRIPCĂ : Ce fel de căi ?

ELEONORA : Adică, a venit o persoană implicată, care mi-a spus tot. Între timp, însă,soţul meu a dispărut. Probabil, ştiţi.

GRIPCĂ : Nu, dar nu ne miră. *(Începe să noteze.)* La ce oră a dispărut ?

ELEONORA : Acum aproximativ treizeci, patruzeci de minute.

GRIPCĂ : Exact cum am fost informaţi şi noi. *(Bea încă un păhărel de vişinată.)* Excelentă vişinată ! Aţi făcut-o personal?

ELEONORA : Bineînţeles. *(Îi mai toarnă încă un păhărel. Gripcă îl bea imediat.)*

GRIPCĂ : Iertaţi-mă, eu nu sînt băutor, sufăr cu ficatul, dar o asemenea vişinată n-am băut în viaţa mea. Este absolut formidabilă... *(Vişinata şi-a făcut un anume efect asupra lui, ochii încep să-i strălucească, iar sinceritatea lui sporeşte.)* Dar, chiar aşa ! Dumneavoastră nu vă mai amintiţi de mine, deloc ? Noi am stat de vorbă, amîndoi, cu circa... un moment, că vă spun exact... *(Răsfoieşte dosarul şi face un calcul mintal.)* Acum exact cincisprezece ani şi patru luni, noi am avut o discuţie, împreună, în locuinţa pe care o aveaţi, pe strada Dobrogeanu Gherea numărul şase, etajul trei, apartamentul patru. E adevărat ?

ELEONORA : Da, acum îmi amintesc. Aveaţi mustaţă ?

GRIPCĂ : Exact. În furculiţă. *(Rîde de se prăpădeşte. Ea îi mai toarnă un pahar, el îl bea imediat.)* Tovarăşă Crucescu, să revenim la ale noastre, nu vreau să vă reţin prea mult. Soţul dumitale... pot să-ţi zic aşa ?

ELEONORA : Vă rog.

GRIPCĂ *(luat de vişinată)* : Prevăd c-o să ne şi tutuim, pînă la urmă, dat fiind vechimea cunoştinţei noastre... Deci, tovarăşul Crucescu nu e acasă ?

ELEONORA : Nu.

GRIPCĂ : Precis ?

ELEONORA *(varsă repede o lacrimă)* : Precis. Ne-a părăsit...

www.cimec.ro

GRIPCĂ : Vă rog să fiţi calmă. Niciodată, lucrurile nu sînt atît de grave pe cît ne imaginăm noi. Deci, v-a părăsit...

ELEONORA : Nu, ne-a fost luat !

GRIPCĂ *(edificat)* : Fireşte, luat. Ce vreţi, e la mijloc o viaţă de om...

ELEONORA *(nu-şi poate stăpîni lacrimile)* : Şi, viaţa mea ? ! Eu ce mă fac, cu viaţa mea, dacă am rămas singură ?

GRIPCĂ : Tovarăşă Crucescu, fiţi calmă şi înţelegătoare. Noi, materialiştii, ştim să acordăm întîmplării rolul care i se cuvine. A fost o întîmplare care i se poate întîmpla oricui. Sigur că orice întîmplare poate fi stăpînită şi dirijată de către un om conştient, bine înarmat ideologic şi ştiinţific, dar asta e cu totul altceva. Atîţia oameni sînt călcaţi, zilnic, pe glob....

ELEONORA : Şi atîtea suflete ! Atîtea suflete curate şi nevinovate, călcate în picioare şi strivite fără milă.

GRIPCĂ *(filozof)* : Da, fireşte. Un trup, de fapt, e egal cu un suflet. Ele nu pot fi niciodată despărţite în mod mecanic. Călcînd un trup, călcăm, implicit, şi un suflet. Şi, invers : călcăm un suflet, călcăm un trup. Aici aveţi mare dreptate. S-ar putea, totuşi, ca dînsul să aibă unele circumstanţe atenuante. Deşi, fiind vorba de o persoană cu muncă de răspundere, lucrurile se complică oarecum, dar, ce putem face ? Fapta e faptă. Să vedem cum putem să-l ajutăm.

ELEONORA : Eu nu sînt dispusă să-l ajut.

GRIPCĂ : Nu sînteţi dispusă ?

ELEONORA : Nu. Şi nici să-l iert. Nici dacă-mi cade la picioare. Nici dacă va merge în genunchi după mine.

GRIPCĂ : Nu pot să nu apreciez intransigenţa dumitale, faţă de o greşeală morală. Într-adevăr, o femeie poate ierta multe unui bărbat, deşi bărbaţii nu sînt dispuşi să ierte nimic femeilor. Totul, însă, pînă la un anumit punct.

ELEONORA : Viaţa mea de soţie este curată ca o lacrimă. Eu nu i-am greşit cu nimic.

GRIPCĂ : Da, ştim asta. Ştim chiar mai mult : că eşti o femeie minunată. Vei divorţa ?

ELEONORA : De ce mă întrebaţi ?

GRIPCĂ : De ce să-ţi ascund ? Eu trebuie să fac pînă mîine o informare pentru conducerea Consiliului popular. Deci, trebuie să cunosc cazul, sub toate aspectele lui, inclusiv intenţiile dumitale. De obicei, în astfel de împrejurări, cînd soţii sînt luaţi pentru un timp mai îndelungat, soţiile îi părăsesc. Nimic nefiresc în asta, nimeni nu poate să aştepte un an, doi, trei, patru — nu e uman, deşi, teoretic, e foarte nobil. În cazul că divorţezi, noi vom avea obligaţia să ne interesăm de soarta dumitale. Poate, vei avea nevoie de o pensie... deşi nu e cazul, din cauza vîrstei... Sau un serviciu... *(Se uită în dosar.)* Deşi, s-avem iertare, nu prea posedăm studii... Azi, fără studii, nu poţi fi decît femeie de serviciu.

ELEONORA : Am făcut nouă clase, dar m-am căsătorit...

GRIPCĂ : N-au valoare. Numai de la liceu în sus, contează. Societatea a progresat, cine n-a învăţat a pierdut căruţa ! S-a dus vremea directorilor cu patru clase primare. Eu, personal, mi-am completat liceul la bătrîneţe. O chestie absolut comică : fiu-miu era într-a noua, şi eu, într-a şaptea. Mă medita, îmi făcea compunerile, eram la mîna lui. Te supăr dacă te mai deranjez cu un păhărel de vişinată ? *(I se toarnă respectivul păhărel de vişinată.)* Ia spune-mi, dragă Eleonora... *(Îi ia mîna şi i-o sărută.)* Iartă-mă că-ţi spun pe nume, dar sper că mă consideri prieten, începînd de astăzi. Spune-mi : ce s-a întîmplat cu el ? Cum de-a ajuns Crucescu, acest om de valoare, acest tovarăş admirabil, în situaţia în care a ajuns ? Se luase, cumva, de băutură ?

ELEONORA : Nu. Nu am observat nimic schimbat la el. Nu lipsea noaptea de acasă, venea devreme, lucra pînă la unu, două, ca de obicei, citea, era calm, liniştit... Nu se luase de băutură, precis.

GRIPCĂ : Draga mea, îmi pare rău că te contrazic. *(Apăsat.)* Atunci, el era băut !

ELEONORA : Băut ? !

GRIPCĂ : Da! Atunci cînd a săvîrşit fapta, era troscăit. Băuse masiv. Avem dovezi. *(Oftează.)* N-are salvare. E pierdut.

ELEONORA : Pierdut ? !

GRIPCĂ : Mîine va fi deja exclus. Şi destituit. In lipsă. Păcat că nu a venit să ne anunţe şi pe noi, imediat. Puteam aranja să fie luat după şedinţă. Adică, să ne dea mai întîi nouă nişte explicaţii. Era obligat. Mai ai o vişinată ? *(O bea şi pe-a şasea. Se îmbată.)* Dacă ai şti ce rău îmi pare de el, draga mea ! Ca de un frate ! Ce om minunat ! Şi ce faptă mîrşavă a comis ! S-a distrus ! E pierdut... *(Îi ia o mînă.)* Ai de gînd să-ţi refaci viaţa personală ? Ai merita. *(Insistă cu avansurile, îi mîngîie mîna pînă la cot, o sărută pe umăr.)* Eşti o femeie bine, încă, ai dreptul la bucurii. Ce piele îngrijită, ce privire tînără şi clocotind de viaţă... Poate-ţi închipui că eu sînt fericit în viaţa personală... Sînt aşa de singur şi de nefericit, încît uneori mă întreb de ce nu am şi eu dreptul la o femeie pe care s-o ador şi să mă adore. De cînd ai aluniţa asta ?

ELEONORA *(a băut şi ea două pahare)* : Din naştere.

GRIPCĂ : Din naştere ? ! Ce ciudat ! *(Brusc.)* O să-ţi pun ultima întrebare oficială : soţul tău... Gicu, ca să fiu mai direct... şi-a cunoscut, cumva, victima, dinainte? Te rog să te gîndeşti bine. Asta e extrem de important.

ELEONORA : Bineînţeles că a cunoscut-o. S-au întîlnit şi aici, în casă.

www.cimec.ro

GRIPCĂ *(notînd, înfrigurat)* : E îngrozitor ce-mi spui. Inimaginabil ! Înseamnă că gestul lui a fost premeditat ! Înseamnă că victima a fost lovită anume...

ELEONORA *(înțelegînd altceva)* : Nu știu cum a fost lovită victima, știu cum am fost lovită eu. Lovită în plin.

GRIPCĂ *(închide dosarul și-l vîră în servietă)* : Mulțumesc. De fapt, asta vroiam să știu. *(Suferind.)* Nefericitul ! Nu mai e nimic de făcut pentru el. Nimic.

(În fața blocului apar Bubulac și un milițian — același din prima parte. Bubulac vine la fereastră.)

BUBULAC : Vă rog, unde e persoana ? C-a venit miliția !

GRIPCĂ *(crede că-i vorba despre Gicu)*: E plecată, persoana... *(Către milițian.)* Lăsați, că ne ocupăm noi de problemă. E în mîinile noastre.

MILIȚIANUL : Ca să fiu sincer, eu nu pricep despre ce e vorba.

BUBULAC *(către Gripcă)* : Vreau să vă relatez că am fost, pur și simplu, mutilat. Mîna asta n-o mai simt. Parcă n-ar fi a mea. Parcă ar fi de plastic.

GRIPCĂ : Vă rog să nu ne rețineți. Adresați-vă unui medic.

MILIȚIANUL : Mergeți la circumscripție și luați un certificat.

BUBULAC : Ai dreptate. Să am întîi ceva la mînă. *(Pleacă amîndoi.)*

GRIPCĂ *(familiar)* : Eleonora, draga mea, iartă-mă că insist : îmi mai dai o picătură de vișinată ? *(Eleonora se conformează.)* Spune-mi : pot să fac ceva pentru tine ? Vreau să te ajut, din tot sufletul. *(Ea plînge.)* Nu te sfii de mine. Sîntem doi nefericiți. *(Îi sărută mîinile, devine insistent.)* Poate, ne unim singurătățile... Fiica ta mai e aici ? *(Ea nu-i răspunde, e tulburată.)* Apropo de fiică-ta... Am aflat ceva teribil : că nu e copilul tău. De ce nu ne-ai spus și nouă ? Chiar dacă soțului i-ai ascuns acest amănunt, nouă, Cadrelor, trebuia să ne comunici... Azi a fost la noi mama ei și ne-a dat o declarație în acest sens.

ELEONORA : Dar, ce importanță are asta ? Fata e majoră.

GRIPCĂ : Tocmai pentru că e majoră, trebuie să știe adevărul. Și soțul tău trebuie să știe adevărul. Noi luptăm pentru adevăr. *(Eleonora pare dărîmată.)* Hai, nu fi așa de deprimată. Hai să ne mișcăm puțin, să discutăm în aer liber. Uite, te invit la un local. *(În șoaptă.)* Un mic restaurant ținut de un semimandatar, prieten al meu.. Are ficăței de pasăre la grătar și ciupercuțe... Vii ?

ELEONORA *(privindu-l lung și nedumerită)* : Nu.

GRIPCĂ : De ce ? Ți-e frică de cineva ? Nu fi proastă. O să fim în siguranță.. Are separeuri... *(În aceeași clipă, pe ușă intră Gicu, fără să fi făcut vreun zgomot care să-l pună în gardă pe Gripcă.)* De cine ți-e frică ?

ELEONORA *(l-a văzut pe Gicu)* : De el. *(Către Gicu.)* Dragul meu, ești căutat de la Cadre. Ți se cer anumite explicații. *(Iese spre bucătărie.)*

GICU *(needificat)* : Gripcă, ce e cu tine ?

GRIPCĂ *(deja beat)* : Dragul meu... *(Vrea să-l îmbrățișeze, dar se reține.)* Am trecut întîmplător... Mi-era dor de tine... *(Îl sărută pe obraji.)* Dragul meu... Mai ții minte, cînd eram utemiști și lipeam afișe cu „Votați soarele !" ? *(Gicu continuă să fie uimit.)* Unde ai toaleta ?

(Gicu îl conduce spre toaletă. La fereastră apare Bubulac.)

BUBULAC *(uluit)* : V-ați întors ?

GICU *(alb)* : Da.

BUBULAC : Cum așa ?

GICU : De ce te miri ?

BUBULAC : Păi, cum să nu mă mir ?

GICU : M-am dus la miliție să mă predau și ofițerul de serviciu m-a jignit.

BUBULAC : De ce ?

GICU : Mi-a zis că sînt beat.

BUBULAC : Nu se poate !

GICU : Pe cuvîntul meu. I-am spus : „Tovarășe, eu sînt cel cu crima despre care s-a scris în ziar. Eu l-am călcat pe respectivul". Ofițerul s-a uitat la mine chiorîș : „Du-te, dom'le, și te culcă, nu vezi că ești beat ?" „Eu, beat ?" „Da, dumneata, ești beat !" „Eu am omorît un om, am venit să mă predau și nu accept să fiu insultat !" La care tipul, ofițerul, mi-a zis : „Atunci, înseamnă că te ții de glume. Ia o amendă, ca să te înveți minte." Ce părere ai ?

BUBULAC : Și, anunțul din ziar ?

GICU : Asta l-am întrebat și eu.

BUBULAC : Și, ce v-a spus ?

GICU : Că s-a rezolvat. Adică, vinovatul s-a predat singur. După care au mai apărut trei vinovați voluntari. Eu eram al patrulea.

BUBULAC : Înseamnă că ofițerul nu era în cunoștință de cauză. Lăsați, că vorbesc eu cu sectoristul. Sîntem prieteni, i-am făcut o sobă, aranjez eu cu el să vă aresteze.

GICU : Nu, deocamdată nu mă grăbesc. Aștept pînă mîine. Mulțumesc. *(Gicu se îndreaptă spre toaletă și revine cu Gripcă, acesta pare oarecum înviorat, dar extrem de sentimental.)*

GRIPCĂ : Dragul meu, ce mult mă bucur că te văd !

GICU *(cumsecade)* : Ia loc.

GRIPCĂ : Iartă-mă, mai iau un pahar de vișinată. Ce nevastă minunată ai ! A făcut o vișinată divină !

GICU *(sobru)*: Într-adevăr. Dar, cu ce ocazie, pe la mine ?

GRIPCĂ *(îi cade pe umăr)* : Nenorocitule ! Cît de mult am ținut la tine ! Ești pierdut !

www.cimec.ro

GICU : De unde-ai aflat ?

GRIPCĂ : Asta nu e o problemă, pentru mine, tu știi foarte bine că eu aflu totul la timp. Acum... *(se uită la ceas)* patruzeci și două de minute, am fost sesizat, și, peste nouă minute, eram la ușa ta.

GICU : Vrei să mă salvezi ?

GRIPCĂ : Am venit să mă informez. Eu nu pot să te salvez. Sînt prea mic. Eu informez mai departe.

GICU : Ce informezi ?

GRIPCĂ : Adevărul !

GICU : Și, dacă acest adevăr mă distruge pe mine, prietenul tău, nu faci o excepție ?

GRIPCĂ *(sincer)* : Nu. Îmi fac datoria. Spun adevărul și-mi văd de treabă. Eu nu-mi pot permite să fac excepții. Nu-mi permite funcția. Excepții și derogări fac și dau numai șefii. Te rog să nu ceri așa ceva și să nu insiști.

GICU : Ții mai mult la un principiu decît la viața mea ?

GRIPCĂ : Nu țin la principiu, țin la mine. Și la familia mea.

GICU : Ascultă, Gripcă, tu mai ții minte, cînd aveai douăzeci de ani, cînd eram amîndoi foarte buni prieteni și iubeam aceeași fată ?

GRIPCĂ : Da, pe Margareta.

GICU : Soția ta actuală. Tu știi că ea mă iubea pe mine, și eu, pe ea ?

GRIPCĂ : Știu.

GICU : Și că eu am renunțat la ea pentru tine, din considerente de prietenie ? !

GRIPCĂ : Mersi. Dacă regreți, ți-o dau înapoi. Facem schimb.

GICU : Nu fi murdar ! Atunci o iubeai și erai în stare să mori pentru ea. Îmi plăcea și mie, dar, pentru că tu erai disperat, am avut atîta tărie încît să cedez, în numele prieteniei. Tu poți să faci ceva pentru mine, în numele prieteniei ?

GRIPCĂ : Ascultă, Crucescule ! Tu ai săvîrșit o crimă !

GICU : Pe care o recunosc.

GRIPCĂ : Și, vrei să-ți acopăr eu această crimă, pentru o femeie cedată cu nu știu cîte decenii în urmă ?

GICU : Nu vreau să mi-o acoperi. Vreau să mă ajuți.

GRIPCĂ : Cum ?

GICU : Să nu te amesteci... Să spui că nu m-ai găsit... Adică, să-mi dai un răgaz de-o zi sau două, pînă lămuresc eu lucrurile, cu miliția. Deocamdată, șefii mei nu știu nimic. Nu te grăbi să-i informezi. Așteaptă încă o zi.

GRIPCĂ : Să aștept încă o zi... *(Îngîndurat.)* Și, ce să fac, în această zi ?

GICU : Dormi, te plimbi... Eventual, te îmbeți... Pur și simplu, n-ai știut... Sau ai știut și-ai uitat.

GRIPCĂ : Am făcut, odată, cuiva, un asemenea serviciu. L-am păsuit. Între timp, individul, luat la întrebări, m-a demascat. Am fost retrogradat pe linie de serviciu și am luat un avertisment pe linie de partid. Te rog să nu mă corupi ! Nu-mi mînji dosarul, cu doi ani înainte de pensie !

GICU *(edificat)* : Gripcă, fii calm, nu-ți cer nimic. De fapt, dacă vrei să știi adevărul, te-am pus la încercare. Nu vroiam nimic de la tine. Sînt conștient de ceea ce-am făcut și de cît trebuie să plătesc. Vreau să știu un singur lucru : de ce îi sărutai umărul soției mele, cînd am intrat pe ușă ? Și unde vroiai s-o inviți ? Răspunde la aceste întrebări. *(Pauză. Cei doi se privesc în ochi. Gripcă nu rezistă.)*

GRIPCĂ : Ceea ce spui e o minciună sfruntată ! O provocare !

GICU *(calm)* : Gripcă ! Vrei să te bat ? ! Dacă ești porc, te bat de te desfigurez ! Mai ții minte, cînd ți-am tras o pereche de palme, acum optsprezece ani, pentru o anumită măgărie ? De fapt, nu măgărie, ci lașitate. Recunoaște adevărul, ca să nu fii bătut.

GRIPCĂ *(speriat)* : Crucescule, tu nu vezi că sînt beat ? Ai putea să dai într-un om beat ?

GICU : Nu te speria. S-ar putea să nu te bat. Dar, cel puțin, recunoaște că ești o secătură. Vii la mine în casă, pentru o anchetă oficială, și te legi de nevastă-mea ! În asemena hal ai decăzut ?

GRIPCĂ : Eu ?

GICU : Da. Crezi că nu știu că, acum un an, mi-ai făcut un referat către Consiliu, în care m-ai calomniat ?

GRIPCĂ : Eu ? !

GICU : Tu.

GRIPCĂ : Cum, te-am calomniat ?

GICU : Ai spus că m-am întors, din ultima călătorie în Franța și în Elveția, cu o mașină cumpărată din diurnă. Recunoști ? Am văzut chiar eu informarea, mi-a arătat-o primarul.

GRIPCĂ : Recunosc.

GICU : Te informez că nu am călătorit niciodată în Franța și în Elveția. Călătoria respectivă a fost anulată. Drept recompensă, am fost trimis la Ruse. De ce-ai făcut această mîrșăvie ?

GRIPCĂ : Am primit o anonimă.

GICU : Și, de ce n-ai verificat-o ?

GRIPCĂ : Nu am acest drept. Eu întîi informez și apoi, dacă mi se dă indicația, verific.

GICU : Măgarule ! Dar era vorba de bunul tău prieten, de treizeci de ani ! Nu cumva mă invidiai ? Gîndește-te bine.

GRIPCĂ *(se gîndește)* : Da, bineînțeles că te invidiam. Era și normal, nu ?

GICU : De ce ?

GRIPCĂ : Erai prea capabil. Prea deștept. Uneori, strălucit. Eminent. Tot timpul, cu idei. Și, ce idei ! Spune-mi și mie, cum ți-a venit schepsisul cu flota istorică, de l-ai lăsat țuț pe primar ?

www.cimec.ro

GICU : Ţi se pare aşa de grozavă ?

GRIPCĂ : Nu face pe modestul. Iţi dai seama ce senzaţie o să facă, pe lacul „Privighetoarea", flota veneţiană, flota otomană, flota lui Nelson sau cuirasatele moderne ?

GICU : Imitaţii...

GRIPCĂ : Imitaţii, bineînţeles, dar ce bucurie pe copii ! Şi pe oamenii mari. Dintr-o dată, toate lacurile noastre ies din banalitate şi devin de un pitoresc extraordinar. Orice municipalitate occidentală ţi-ar fi dat milioane pentru o astfel de idee.

GICU : Nu m-au interesat niciodată banii...

GRIPCĂ : Sau ideea cu teatrul lacustru... Un teatru în mijlocul lacului... Un teatru a cărui scenă e pe apă... Parcă văd un *Lacul lebedelor*, jucat într-o astfel de ambianţă sublimă... Sau ideea cu muzeul subacvatic... Hai, du-te naibii, că eşti genial. De mult mi-am dat seama de asta. Meritai să fii promovat. E un act de dreptate. Păcat c-ai distrus totul, dintr-o prostie. Eşti un mare ghinionist.

GICU : Ascultă, de ce mă urai tu pe mine ?

GRIPCĂ : Eu ?

GICU : Bineînţeles.

GRIPCĂ : Îţi mai aduci aminte că, într-o şedinţă cu toţi salariaţii, m-ai făcut intrigant ?

GICU : Da. Îmi aduc aminte. Am fost cam aspru, dar adevărul nu era departe. Te amestecai, nepoftit, în viaţa oamenilor, făceai trafic de informaţii, deveneai arbitru în conflicte care nu te priveau, şi altele. Ţi-am spus asta într-o şedinţă do partid, cînd candidai pentru biroul organizaţiei şi-ai căzut la vot.

GRIPCĂ : Din cauza ta.

GICU : Probabil.

GRIPCĂ : Altă dată, între patru ochi, m-ai făcut tîmpit.

GICU : Recunosc. Mai ţii minte, de ce ? Ai spus, în faţa primarului, un banc cu cancerul, deşi ştiai că-i murise mama, cu o săptămînă înainte, de aceeaşi boală, şi tu însuţi fuseseşi să-i exprimi condoleanţe, în numele colectivului.

GRIPCĂ : A fost o gafă, fireşte. Dar să nu-ţi închipui, cumva, că nu ţi-am plătit această grosolănie. Ţi-am plătit-o, cu vîrf şi îndesat !

GICU : Chiar aşa ?

GRIPCĂ : Peste cîteva zile, mi s-a cerut un referat de Cadre, despre tine. M-am interesat, prin filiera mea secretă, despre ce e vorba, şi am aflat că urma să fii numit adjunctul primarului. Eu te-am dărîmat, în ultima clipă ! Cum ?

GICU : Cum ?

GRIPCĂ : Poţi să te gîndeşti un an şi tot nu afli ! *(Pauză.)* Ţi-am descoperit un unchi, moşier !

GICU : Mie ? ! Un unchi, moşier ? ! Eşti nebun !

GRIPCĂ : Nu ştiai ?

GICU : Nu.

GRIPCĂ : Sînt convins. Numai eu puteam să-l descopăr. Aveai un dosar atît de curat, încît mi-ai devenit suspect : „Ia să-l iau eu pe Crucescu din nou la mînă", mi-am zis. Şi-am plecat pe urmele tale, cu opşpe lei diurnă pe zi, mîncam numai biscuiţi şi bomboane, dar nu-mi păsa. Pînă la urmă, te-am prins. Aveai un unchi, moşier ! Nenorocitule ! *(Rîde de se prăpădeşte.)*

GICU : Fii serios !

GRIPCĂ *(scoate dosarul din servietă) :* Să lucrăm cu documente. *(Răsfoieşte.)* Barbu Stamatescu, frate cu mama ta vitregă !

GICU : Frate *vitreg* cu mama mea *vitregă !*

GRIPCĂ : Nu mă interesează. Frate ! Vitreg, dulce, nu mă interesează. Ţi-era unchi, de ce nu l-ai pomenit în dosar ?

GICU : Dealtfel, tipul era un mare boem, un mare democrat, adept al poporaniştilor, şi-a împărţit moşia dijmaşilor, iar în 1907 a mers în fruntea ţăranilor răsculaţi, drept pentru care a fost expulzat din ţară. Tipul ar fi meritat o mică statuie.

GRIPCĂ : Ai declarat asta în autobiografie ?

GICU : Nu. Prima oară, am uitat, pe urmă, am neglijat.

GRIPCĂ : Şi, atunci, ce pretenţie ai ? Eu mi-am făcut datoria. Ca meseriaş, am fost genial. Recunoşti ?

GICU *(învins) :* Recunosc. La un moment dat, să fiu sincer, uitasem de el. Iţi declar pe onoarea mea.

GRIPCĂ : Te cred. Dar eu ţi l-am descoperit şi te-am demascat. Pe chestia asta, cariera ta a fost stopată pentru cîţiva ani. Acum, n-am mai avut ce-ţi face... *(Amărît.)* S-au schimbat timpurile. Cadrele nu mai au puterea pe care o aveau altădată.

GICU *(învins) :* Gripcă, ştii ce cred eu despre tine, în mod foarte sincer ? Tu eşti un mutilat.

GRIPCĂ : Poftim ?

GICU : Un mutilat al războiului rece. Tu n-ai făcut decît rău, în viaţa ta. Tu n-ai răscolit decît în gunoaie. Tu nu ştii decît ceea ce e rău în noi. Dă-mi dosarul meu ! *(I-l smulge din mînă şi începe să-l răsfoiască.)* Numai turnătorii şi abjecţii ! Dar, ce-i asta ? O declaraţie a soţiei ? *(O citeşte.)* Cum i-ai smuls această declaraţie, ticălosule ? !

GRIPCĂ *(se ridică, demn) :* Eu, personal, nu accept ca o persoană care a comis o crimă să mă insulte ! *(Urlă.)* Nu accept !

GICU : Ieşi afară ! Ieşi, pînă nu te iau în şuturi ! *(Apare Eleonora.)*

GRIPCĂ : Tovarăşe Gicu, dumneata, care eşti un criminal de drept comun, te rog, ia mîna de pe mine ! Ca să nu chem organele ! *(Pleacă spre uşă, indignat.)* Organe care vor veni în următoarele cincisprezece

www.cimec.ro

minute. In cinci minute voi fi cu informarea în fața primarului, și vei fi destituit! După care mă voi duce chiar eu, personal, să anunț miliția! *(Pleacă spre ușă, dar, cînd să iasă, își revine, brusc, se întoarce, îl îmbrățișează pe Gicu și începe să-i plîngă pe umăr, în hohote.)* Dragul meu prieten, iartă-mă! Dacă poți... Sînt un monstru... M-ai caracterizat bine: idealul meu în viață a fost să descopăr răul din oameni... Sînt un individ bolnav... *(În secret.)* Mai am puțin pînă la pensie... După care, vreau să mă fac poștaș. Mă angajez la P.T.T., să transport voluntar toate telegramele fericite. Adică, cele care anunță vești bune. Numai vești bune! Voluntar! *(Pleacă.)*

GICU *(se așază)*: Ai văzut cum arată prietenul meu din tinerețe? Cum de i-ai permis să-ți sărute mîna?

ELEONORA: Adică, umărul...

GICU: Antebrațul, ca să fim mai preciși.

ELEONORA: E al doilea bărbat, în viața mea, care-mi face curte.

GICU: Primul am fost eu?

ELEONORA: Nu. Tu m-ai luat fără să-mi faci curte. M-ai dus direct la Sfat. Acum, o să mă duci direct la balamuc.

GICU *(își răsfoiește propriul dosar)*: Va să zică, tu, soția mea, omul cel mai apropiat de mine, de pe lume, de care am jurat să nu mă despart pînă la moarte, m-ai turnat la Cadre? Lui Gripcă!

ELEONORA: Da. Ca să te salvez!

GICU: Cum?

ELEONORA: Am spus că eu te-am oprit să declari că ai un unchi vitreg, fost moșier. Ca să te scot cu fața curată.

GICU: A cui a fost ideea?

ELEONORA: A lui.

GICU: Înseamnă că, totuși, a avut remușcări, ticălosul, și-a vrut s-o dreagă. Ia să vedem mai departe. *(Uluit.)* Bubulac!

BUBULAC *(de la fereastră)*: Da.

GICU: Bubulac! Vino imediat înăuntru! *(Bubulac apare, peste cîteva secunde.)* Asta e declarația dumitale?

BUBULAC *(o citește atent)*: Da, e a mea.

GICU *(i-o ia și o repune în dosar)*: Deci, dumneata ai declarat tot ce-am discutat noi, acum o oră, în intimitate?!

BUBULAC: Da. Am fugit la dumneavoastră la serviciu și le-am spus totul.

GICU: Cum e posibil?

BUBULAC: Dar, de ce să nu fie posibil?

GICU: Adică, eu îți fac dumitale o confidență, și dumneata dai fuga la Cadre și informezi?!

BUBULAC: Iertați-mă, dar dumneavoastră, poate, nu știți cu cine aveți de-a face?! Eu sînt doctor în științe juridice.

GICU: Cu diplomă cumpărată!

BUBULAC: Mă rog. La ultimul examen de Drept penal, am luat cinci. Îi făcusem profesorului un șemineu care a crăpat, din păcate. După discuția cu dumneavoastră, am luat cursul și l-am recitit. Știți cît se ia pentru tăinuirea unui omor?

GICU: Cît?

BUBULAC: N-o să vă vină să credeți: la fel ca făptașul. Adică, eu să iau tot atîția ani ca și dumneavoastră?! De ce? Așa, că ne iubim noi, din vedere, ca vecini! Să fim serioși!

GICU: Da, am înțeles! Ești liber, domnule Bubulac! Liber!

BUBULAC: La revedere! *(Rău.)* Pușcărie plăcută!

GICU: Mulțumesc, asemenea! *(Bubulac iese. Eleonora îl privește, nedumerită.)* Nu mă privi prea insistent, că nu mă intimidezi. Soarta mea e pecetluită. Mă duc la serviciu, să-mi predau dosarul. Dosarul de criminal.

ELEONORA *(îi sare în față)*: Gicule!

GICU: Una erai pînă acum, alta ești după ce te-am văzut pupată pe cot de către un imbecil. Cum ai putut să mă jignești în asemenea hal?

ELEONORA: Tu vorbești? Tu, care ești încurcat cu Valentina Popovici și vrei să ne părăsești pentru ea? Tu, care-ai fost prins de bărbat-su și care ai ajuns pe mîna lui Gripcă, din cauza ei? Tu vorbești?!

GICU: Fleacuri! Nu despre asta e vorba. I-ai spus și fetei?

ELEONORA: Da. Și te detestă. *(Strigă.)* Gabi!

GABI *(apare din camera ei)*: Tată, pleacă repede! A venit cineva care vrea să-ți strîngă mîna. Pleacă!

GICU *(nu înțelege)*: Ce să-mi facă?!

BEBE *(iese din camera lui Gabi)*: Bună ziua. Noi doi avem ceva de vorbit.

GICU: Dumneata cine ești, și ce cauți în casa mea, și în camera fiicei mele?

BEBE: Să folosim un ton cuviincios. Dumneavoastră, fiind mai în vîrstă, îmi luați orice posibilitate de a răspunde la jigniri. În general, vîrstnicii consideră că anii pe care îi au în plus sînt o calitate morală, o virtute, ceea ce nu e adevărat.

GICU *(către Gabi)*: Cine e tipul, și ce căuta în camera ta?

GABI *(excedată)*: A intrat pe fereastră...

GICU *(către Bebe)*: Ieși, pe unde-ai intrat!

BEBE *(la limita răbdării)*: Pot să mă recomand?

GICU: Nu mă interesează.

BEBE: Vă propun să fim calmi. Luați loc. Să stăm de vorbă. *(Se așază.)* Aseară, în jurul orei opt și treizeci de minute...

GICU: Dumneata, în ce calitate îmi vorbești?

BEBE: Dumneata, ascultă, și pe urmă ai să pui întrebări. Îți dau dreptul la circa trei sau patru întrebări...

www.cimec.ro

BUBULAC *(apare la fereastră)* : Criminalule! Chem miliţia! M-ai mutilat!

GICU *(sever)* : Bubulac! Dispari din ochii mei!

BUBULAC *(umilit)* : Mi-a fracturat braţul. *(Confidenţial.)* Nu daţi mîna cu el. E un provocator. Face pe amabilul şi — crac! îţi rupe osul. *(Pleacă.)*

GICU *(către Bebe)* : Da, te ascult, tinere.

BEBE : Deci, aseară, în jurul orei opt şi treizeci şi două de minute, dumneavoastră aţi lovit un om, cu maşina personală, 8 B 4611. E adevărat?

GICU : Da. E adevărat. Persoana a fost ucisă, iar eu am recunoscut asta în faţa organelor.

BEBE : Care persoană a fost ucisă?

GICU : Persoana pe care am călcat-o.

BEBE : Persoana călcată sînt eu.

GICU : Dumneata?!

BEBE : Da. Eu.

GICU : Şi, eşti în viaţă?

BEBE : Nu se vede?

GICU : Sănătos?

BEBE : Perfect.

GICU : Nu se poate!

BEBE *(către Eleonora)* : Doamnă, aveţi o piatră sau o cărămidă, în casă?

ELEONORA : Avem o cărămidă. Vă trebuie?

BEBE : Fiţi amabilă. *(Eleonora aduce, din bucătărie, cărămida care-i serveşte ca suport la maşina de călcat. Bebe o aşază pe masă, îi aplică un pumn şi o sfărîmă. Cei de faţă rămîn muţi.)* Doamnă, vă rog să luaţi resturile. *(Către Gicu.)* Sînt sănătos. Deşi călcat de maşina dumneavoastră, adică lovit în plin, cu capota, trăiesc! Sînt perfect sănătos! Primesc felicitări!

GICU : Vorbiţi serios?

BEBE : Desigur. Dar de ce aţi dispărut?

GICU : Chiar acum vin de la miliţie, unde m-am prezentat de bunăvoie...

BEBE : Vă întrebam de ce m-aţi părăsit în şanţ, lovit?

GICU : Nu mi-am dat seama. Eram tulburat...

BEBE : Credeaţi că sînt mort? V-am aşteptat cinci minute. De-abia după aceea m-am sculat.

GICU : N-aţi păţit nimic?

BEBE : O mică zgîrietură.

GICU : Unde?

BEBE *(vag)* : La nord de călcîi...

GICU : Aveai un rucsac în spinare, nu?

BEBE : Exact.

GICU *(cu o enormă uşurare)* : Deci, dumneata eşti victima mea?

BEBE *(sobru)* : Eu.

GICU : Ce căutai pe şosea?

BEBE : Cum, ce căutam pe şosea? Pe-acolo era drumul meu.

GICU : Şi, unde te duceai?

GABI *(entuziasmată)* : Tată, el înconjoară pămîntul!

GICU : Ce înconjoară?

GABI : Pămîntul. Pe jos. E globetrotter. A mai făcut-o o dată. Acum, e a doua oară. Ai văzut ce musculatură are? E ceva fantastic.

BEBE : Vă întrebaţi, desigur, cum de nu m-aţi omorît, deşi m-aţi lovit în plin, cu maşina. Am să vă dau explicaţia: în decursul celor zece mii două sute optzeci şi cinci de kilometri pe care i-am parcurs în prima mea călătorie în jurul globului pămîntesc, am fost lovit de optzeci şi două de autoturisme, nouăsprezece autocamioane şi două cămile. Am scăpat teafăr de fiecare dată, condiţia mea fizică fiind cu desăvîrşire perfectă. Cred că sînt în stare să mă înfrunt şi cu o locomotivă. Adică, în clipa în care simt un pericol în spate, la circa cinci centimetri, mă autocatapultez automat. Ca un pilot de încercare. Dar aş minţi dacă nu v-aş spune şi un alt amănunt: de pe urma acestor accidente, am primit, uneori, despăgubiri grase şi foarte grase, care mi-au acoperit cheltuielile de drum.

GICU : Fii fără grijă, şi eu te voi despăgubi.

BEBE : Nu pentru asta am venit. Am venit să vă atrag atenţia că aţi dispărut fără să-mi daţi primul ajutor.

GICU : Regret profund. M-am întors imediat.

BEBE : Nu-i nimic. Acum v-am iertat.

GICU : Îmi pare teribil de bine că eşti sănătos.

BEBE : Am o zgîrietură mică, v-am spus. Cînd m-am aruncat în şanţ, m-am înţepat într-un mărăcine. În rest, sînt perfect.

GICU : Extraordinar! Ce şansă imensă am avut! Eleonora! *(O îmbrăţişează, cuprins de o bucurie dementă.)* Sînt salvat! Tu încă nu ştii nimic, dar acest tînăr, pe care-l credeam mort, m-a readus la viaţă. *(Îl sărută pe Bebe.)* Prietene, îţi mulţumesc!

ELEONORA : Nu înţeleg nimic.

GABI : Mamă, am să-ţi explic eu, mai tîrziu. Eu ştiu despre ce-i vorba.

ELEONORA : De unde ştii?

GABI : Mi-a explicat el. *(Arată spre Bebe.)*

ELEONORA : Apropo, ce căuta el în camera ta?

GABI : Eu l-am invitat, ca să se odihnească. Pe urmă şi-a revenit şi-am stat de vorbă. Mi-a povestit cum a făcut înconjurul pămîntului, pe jos. Doamne, ce aventură! *(Cu tandreţe.)* Povesteşte-le cum te-ai bătut cu un vultur, în Caracas. Sau cum ai dormit, fără să ştii, cu un şarpe în braţe, în Sumatra. Sau cum ai devenit, temporar, căpetenia unui trib de canibali, în Borneo.

ELEONORA : Ai mîncat şi dumneata carne de om?

BEBE : Dimpotrivă, i-am transformat pe ei în vegetarieni. Făcuseră o adevărată pasiune pentru salata de lăptuci.

ELEONORA : Dar, pentru ce faci dumneata aceste călătorii? Ce vrei să demonstrezi, cu ele?

www.cimec.ro

BEBE : Într-adevăr, vreau să fac o demonstrație. O pledoarie pentru întoarcerea omului la mersul pe jos. Pentru apropierea de natură, de animale și de celelalte viețuitoare. Ați dormit vreodată o noapte în iarbă, udat de rouă și îngînat de greieri ? Înseamnă că n-ați cunoscut una dintre cele mai curate bucurii ale vieții. Ați fost vreodată prieten, pe viață și pe moarte, cu un animal ? În Sahara am găsit un leu muribund, bătrîn. Am asistat la delirul și la agonia lui, i-am dat apă și hrană. Iar el mi-a dăruit, în schimb, cea mai blîndă și curată privire, o privire pe care n-am s-o pot uita niciodată.

GABI : Ce n-aș da să pot mîngîia și eu un leu !

BEBE : Merg pe jos pentru că vreau să cunosc bine pămîntul. E o planetă minunată, tînără, plină de vigoare și de efervescență, cu o incomensurabilă cantitate de viață în ea.

GABI : Vrea să scrie o carte : „Pămîntul, măsurat cu pasul".

BEBE *(avîntat și fanatic)* : Merg pe jos, pentru ca lumea să-și aducă aminte de propriile ei picioare. Că e obligată să și le folosească, pentru a nu rămîne, într-o zi, oloagă ! Asta e demonstrația mea !

ELEONORA : Și, cînd ai să te întorci ?

BEBE : Peste patru ani și ceva.

ELEONORA : Atît de mult durează ?

GABI : Eu am să te aștept, dragul meu !

BEBE : Într-adevăr ?

ELEONORA : Pe cine să aștepți ?

GABI : Pe el. Peste patru ani, după ce va înconjura pentru a doua oară pămîntul, vom fi împreună. Așa ne-am decis. Dacă aș avea putere, aș pleca și eu cu el. Dar am să-l aștept. *(În șoaptă.)* Mamă, cred că am înțeles ce e fiorul dragostei. E altceva decît ceea ce se spune în artă și în literatură. *(Către Bebe.)* Nici nu-ți închipui cît de mult am să mă gîndesc la tine și ce demonstrație grozavă am să fac, în favoarea fidelității feminine.

BEBE : O viață, dacă nu e o demonstrație în slujba unui adevăr, nu are rost să fie trăită.

GABI : Te rog să-mi scrii în fiecare zi.

BEBE : Firește. Am să-ți povestesc tot ce trăiesc, clipă de clipă. *(Își ia bagajele în spinare.)* Eu am să plec. Am pierdut aproape o oră din drum. Cu bine ! La revedere, peste patru ani, trei luni și zece zile !

GABI : La revedere, dragul meu ! Să te întorci sănătos.

(Bebe întinde mîna pentru a-și lua la revedere. Nimeni nu are curajul să-i răspundă la gest, în afară de Gabi. Bebe pleacă. Toți îl urmăresc în tăcere.)

ELEONORA : Ai să-l aștepți atîta vreme ?

GABI : Bineînțeles, mamă. Din moment ce vreau să fac o demonstrație. Dacă e nevoie, pot să-l aștept și mai mult. În timpul cruciadelor, logodnicele își așteptau vitejii și cîte douăzeci de ani. Am să-l aștept oricît. E cel mai minunat om pe care l-am cunoscut pînă acum. Îl iubesc.

ELEONORA *(îngrijorată)* : Tu nu ești normală.

GABI : Ba da, mamă. Starea noastră normală e doar atunci cînd sîntem îndrăgostiți. În restul timpului, trăim amorțiți...

(Sună telefonul.)

GICU : Da, eu sînt. De unde ? De la Televiziune ? Și, ce doriți ? Un interviu ?! *(Către Eleonora.)* Vor un interviu. *(La telefon.)* În ce problemă ? Cu flota istorică... Da, și cu teatrul lacustru. Și cu muzeul subacvatic. Desigur, am toate schemele și toate planurile... Deși, poate că ar trebui să păstrăm secretul... Să nu avem probleme cu străinătatea. Mă rog, dacă aveți aprobare... Vă aștept. *(Închide. Apoi se așază.)* Grozavă răsturnare de situație. *(Către Eleonora.)* Dă-mi ceva să mănînc. Mi s-a făcut foame.

(Eleonora și Gabi ies spre bucătărie. Intră Popovici.)

POPOVICI *(furtunos)* : Eu nu mai înțeleg nimic. Soția mea a declarat tovarășului Gripcă de la Cadre că n-a fost cu dumneavoastră. Că totul n-a fost decît un alibi. Ce înseamnă asta ?

GICU : Alibiul e o acoperire.

POPOVICI : Asta știu. Nu știu adevărul. Cu cine a fost în parc ? *(Plîngăreț.)* Mi-a spus că, dacă insist să aflu adevărul, divorțează de mine. Or, eu nu doresc să mă despart de ea.

GICU : Cred că e bine să vă descurcați singuri. Nu e bine să implicați atîta lume într-o afacere atît de intimă.

POPOVICI : Aveți dreptate. Bună ziua.

(Iese. În curte apare Bubulac, urmat de Femeie.)

BUBULAC : Deci, ne-am înțeles : intrați și-i dați drumul. Fără nici un fel de introducere. Eu sînt aici.

(Femeia intră fără să mai sune.)

FEMEIA : Bună ziua.

GICU : Bună ziua.

FEMEIA : Nu mă cunoașteți, nu vă cunosc, am venit să vă declar că fiica dumneavoastră este fiica mea.

BUBULAC *(afară, de unde ascultă)* : Hai, că l-a dărîmat, cu asta. Face apoplexie.

GICU *(calm)* : Vă referiți la fiica mea, Gabi ?

FEMEIA : Da. Dumneavoastră nu știați, desigur, dar soția dumneavoastră a luat acest copil de la mine.

GICU : Cum să nu știu ?! Știu din prima zi. Ea nu mi-a spus nimic, a vrut să mă cruțe, dar eu știam totul.

FEMEIA : Știați ?!

BUBULAC *(uluit)* : Știa ! Extraordinar !

www.cimec.ro

GICU: La rîndul meu, nu i-am spus nimic soţiei. Am cruţat-o. Amîndoi iubim acest copil mai mult decît dacă ar fi fost al nostru. Dar, dumneavoastră, ce doriţi? De ce aţi apărut tocmai acum, după douăzeci de ani? V-a apucat dorul de ea?

FEMEIA *(tulburată)*: Să vă spun: eu n-am mai avut alţi copii. Şi, atunci, am înfiat şi eu un copil. Un băiat, care, acum, are aproape optsprezece ani şi care e puţin cam ştrengar. Eu, ca femeie singură, nu mă pot ocupa de educaţia lui, nu mă ascultă, e foarte obraznic.

GICU: Şi?

FEMEIA: Nu vreţi să mi-o daţi pe Gabi înapoi şi să vă dau acest băiat în schimb?

GICU: Dumneavoastră uitaţi un amănunt: că aceşti copii sînt majori, acum, şi că nu mai decidem noi, în locul lor.

FEMEIA: Desigur, aveţi dreptate. Propunerea mea, poate, vi se pare absurdă, şi chiar aşa şi e... Vă rog să mă scuzaţi. N-am să vă mai deranjez. Pot s-o văd pe Gabi, o clipă? In prezenţa dumneavoastră. N-am să-i spun nimic.

GICU: Bineînţeles. *(Strigă spre bucătărie.)* Gabi!

GABI: De ce m-ai strigat, tati?

GICU: Gabi, uite, dînsa spune că e mama ta adevărată.

GABI: A venit şi la facultate, s-a repezit şi m-a sărutat. N-am înţeles nimic.

FEMEIA *(către Gabi)*: Spune-mi: ai sub cotul stîng o aluniţă? O măslinuţă?

GABI *(îi arată)*: Nu. Şi nici la dreapta.

FEMEIA *(descumpănită)*: Atunci, s-ar putea să fie o confuzie. *(Către Gicu.)* Unde a fost născută fata? La „Polizu"?

GICU: Nu, la „Filantropia".

FEMEIA: Atunci, vă rog să mă scuzaţi. Vă urez sănătate. *(Pleacă. Afară o aşteaptă Bubulac.)* Dom'le, e o confuzie. *(Pleacă.)*

BUBULAC: Ce păcat... Aş fi vrut să-i distrug.

GICU *(vine la fereastră)*: Bubulac, de ce eşti aşa de trist?

BUBULAC: Mă gîndeam.

GICU: Ştii că problema cu accidentul s-a rezolvat?

BUBULAC: Ştiu.

GICU: Dar nu mai fi trist.

BUBULAC: Ştiţi la ce mă gîndeam? Eu sînt ceea ce se cheamă un om rău. Adică, nu propriu-zis, rău. Sînt un om mărunt şi meschin, plin de defecte. Adică, imoral şi amoral. Dar nimeni nu ştie cît de sincer aspir eu spre puritate. Cît de mult doresc eu să devin bun. Odată, cînd am luat mită un calup de Kent, am plîns de ruşine pînă după miezul nopţii. Fumam, plîngeam şi mă întrebam: de ce? de ce? de ce? Tare mult aş vrea să mă îndrept. Mă puteţi ajuta?

GICU: Da, dar nu ştiu cum.

BUBULAC: Eventual, aş vrea să urmez un exemplu. Nu ştiţi, de pildă, un film, o carte, o piesă de teatru în care un ticălos se transformă în bine, ca să mi-o recomandaţi şi mie? Eu sînt cam incult.

GICU: Am să mă interesez.

BUBULAC *(cu lacrimi în ochi)*: Mulţumesc. *(Intră în casă, tulburat. Apare Gripcă, vizibil năucit.)*

GRIPCĂ *(către Gicu)*: Dragă, tu ţi-ai bătut joc de mine? Mi-ai făcut o farsă?

GICU: De ce?

GRIPCĂ: La primărie m-au luat peste picior, iar la miliţie m-au amendat pentru informaţie falsă. Nu mai înţeleg nimic. *(Supărat.)* Te rog, dă-mi dosarul înapoi.

GICU: Da. Imediat. Nu înainte, însă, de a da o declaraţie. *(Scrie pe o foaie de hîrtie)*: „Subsemnatul Gheorghe Crucescu declar că azi, trei a patra, anul curent, am săvîrşit o faptă detestabilă, încercînd să-mi găsesc un alibi... Nimic mai josnic, pentru un om..." Cum să zic aici?

BUBULAC *(specialist)*: Conştient.

GICU: Exact. „Conştient... decît să-şi caute o falsă acoperire pentru o faptă rea". Gripcă, asta e o piesă excelentă pentru dosar. *(Îi dă dosarul.)*

GRIPCĂ *(strînge dosarul la piept, ca pe un copil)*: Mulţumesc. In sfîrşit, o să aflu eu exact despre ce e vorba. Sper că nu lipseşte nimic?

GICU: Ai cuvîntul meu de onoare.

GRIPCĂ: Perfect. La revedere! *(Vrea să plece.)*

GICU: Cînd ziceai că vrei să te faci poştaş voluntar?

GRIPCĂ: Peste doi ani.

GICU: Promite-mi că prima telegramă fericită ai să mi-o aduci mie.

GRIPCĂ: Iţi promit. *(Iese în curte, unde se întîlneşte cu o poştăriţă.)* Pe cine căutaţi?

POŞTĂRIŢA: Crucescu. O telegramă.

GRIPCĂ *(i-o smulge din mînă)*: Ia să vedem. *(O citeşte, înfrigurat, apoi strigă.)* Crucescule, o veste bună! *(Îi dă telegrama, pe fereastră.)*

GICU *(citeşte)*: „Cu fiecare pas, te iubesc mai mult". Nu e pentru mine. E pentru fiica mea. Gabi! Ai o telegramă.

GABI *(o citeşte şi strigă, fericită)*: Mamă, mă anunţă că a făcut deja primii o mie de paşi şi că, deja, mă iubeşte de o mie de ori mai mult!

ELEONORA *(apare din bucătărie, speriată)*. Ce s-a întîmplat?

GICU: Nimic. Totul e în regulă.

CORTINA

www.cimec.ro